

ЯПОНСКИ НАРОДНИ ПРИКАЗКИ

ТЕТЕКС

ЯПОНСКИ НАРОДНИ ПРИКАЗКИ

Превод: Красимира Маврова

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТТА НА ЖЕРАВА

Много, много отдавна в подножието на една планина живели един дядо и една баба. Дядото всеки ден събирал дърва и ги носел в града, за да ги продава. А с припечелените пари едва свързвали двата края.

Веднъж, в един мразовит зимен ден, дядото отново се отправил в планината за дърва. Вървял си той по пътеката, когато изведнъж отнякъде се чул вик.

— Какъв ли е този вик? Прилича ми на птичи. Какво ли се е случило? — зачудил се старецът и продължил да върви нагоре, като се оглеждал наоколо.

— Ето какво било! — възкликнал дядото, докато газел дълбокия сняг.

На самия връх под едно дърво той видял уловен в примка жерав. Жеравът отчаяно се мятал насам-натам. Пърхал с криле в снега, опитвал се да се освободи, но примката била много здрава.

— Бедничкият! — съжалил го дядото, отрязал връвта и го освободил от примката.

— Малко са пооскубани крилете ти, но нямаш големи рани — продължил старецът. — Хайде, отлитай бързо! И вече внимавай много да не се хванеш отново в примките на ловците.

Жеравът отърсил криле и радостно литнал в небето. Старецът слязъл от планината и забързал към града. Въпреки че вървял в снега и леденият вятър го пронизвал, той усещал в сърцето си топлина. Бил много доволен, че успял да спаси жерава.

В града той продал дървата. Със спечелените пари купил подарък на бабичката си и вечерта се завърнал в къщи.

— Бабо, днес се чувствавам чудесно, защото сторих едно добро дело — започнал да разказва дядото, като се греел на огъня.

— Наистина, добре си направил, дядо! — с усмивка отвърнала бабата, след като изслушала разказа. — Колко ли се е зарадвал жеравът, когато си го пуснал на свобода.

Точно в това време някой почукал на външната врата.
— Добър вечер. Добър вечер — се чул приятен глас.
Бабата отворила вратата, а навън в студа стояла чудно красива
девойка.

— Тръгнала съм на път, но сбърках посоката. Не бих ли могла да остана при вас тази нощ? — попитала девойката с треперещ глас.

Бабата веднага се съгласила. Момичето отърсило снега от себе си и седнало до огнището. Било облечено в кимоно, с изрисувани върху него жерави, накацали в снега.

— Сигурно ти е студено. Нашият дом е малък, но ти си добре дошла в него. Остани тук, докогато искаш — казала бабата, хвърлила няколко дръвца в огъня, набързо приготвила оризова каша и нахранила момичето.

На следващата сутрин то се събудило най-рано. Наляло вода и изчистило къщата. И така — всеки ден. Защото красивото момиче останало при дядото и бабата като тяхна дъщеря.

Един ден то казало:

— Искам да изтъка един плат. Вие сигурно имате стан.

— Имаме стан, имаме — разбързал се дядото. — Когато беше млада, моята бабичка обичаше да тъче.

Дядото слязъл в мазето и извадил от там стар и поизвехтял стан.

— Не е нов, но е добър — казала девойката. Искам да изтъка един необикновен плат. Затова, докато работя, никой не трябва да ме вижда. Не трябва дори и да надниквате. Обещайте ми, моля ви се.

— Добре, добре, няма — съгласили се и двамата старци.

Момичето влязло във вътрешната стая и скоро бабата и дядото чули първите удари на стана. От сутрин до вечер то работело, без да почине.

Платното, което изтъкала девойката, било бяло като сняг.

— Колко е красиво — възхитила се бабичката, — чак заслепява очите с белотата си.

— Прекрасно е. Сигурно ще можем да го продадем много скъпо — радвал се и дядото.

Взел той готовото платно и отишъл в града.

Щом го видели, градските търговци изпратили стареца в замъка на местния владетел.

— Този плат е невероятно красив — зачудил се и той. — Ще заповядам да ми ушийт от него парадна дреха.

Платил господарят богато на дядото и му казал:

— Ако ми донесеш още от този плат, няма да съжаляваш.

— Колко скъпо успях да продам плата — радвал се дядото като дете, броял парите и бързал да се прибере в къщи при момичето и бабата.

А господарят не го излъгал. Колкото пъти отивал в замъка с изтъкания от девойката плат, толкова пъти се прибирал в къщи с препълнена кесия.

Бабата и дядото започнали да живеят заможнo. Все по-често по лицата им се задържала усмивка. Затова пък девойката изглеждала от ден на ден все по-отпаднала. Белота ѝ се изгубила и по лицето ѝ се появили червени петна. Започнала да слабее. Движела се с мъка, изчезнала пъргавината, с която тъчала в началото.

— Не си болна, но си много изморена от работа. Защо не спреш да тъчеш за известно време? — говорела ѝ бабата, разтревожена от вида ѝ.

— Не, не, нищо ми няма — отговаряла девойката с усмивка. Но от нея лицето ѝ ставало още по-тъжно.

И ето, през една нощ се случило нещо съвсем неочаквано. Бабата казала шепнешком на дядото:

— Много странно. Това дете не е добре. Чуй. Ударите на стана звучат все по-бавно.

И наистина, от вътрешната стая, където работело момичето, ударите на стана долитали все по-неравномерни и по-бавни, а от време на време дори спирали.

— Много се безпокоя за нея. Да надникнем, а? — предложила бабата.

— Не трябва да правим това — дърпал се старецът. — Та нали ѝ дадохме дума.

— Само ще надникнем — не се оставяла старицата — Тя няма да разбере.

И съвсем тихо отместила плъзгащата се книжна врата. Получил се малък процеп и бабата надникнала през него.

— А! — извикала от изненада тя.

— Какво има? Какво видя? — попитал дядото, надникнал и той и останал също изумен.

Какво ли видели двамата старци вътре? Сигурно е било нещо много странно, за да се учудят толкова много, нали?

На стана седял един жерав и тъчал. От време на време той изскубвал с клюна си пера от своите собствени, смесвал ги с конците и затова платното ставало толкова бяло.

— Дядо, нашето дете е жерав.

— Ето защо платното е толкова красиво.

Дядото и бабата зашепнали още по-тихо.

На следващата сутрин момичето застанало пред двамата старци и казало:

— Благодаря ви, че толкова дълго се грижихте за мен, но дойде време да се разделим — и от очите ѝ закапали едри сълзи. — Вие вече видяхте — аз съм жерав. Аз съм същият жерав, когото, ти, татко, спаси от примката през онзи студен зимен ден. За благодарност дойдох да изтъка платно, каквото човешки ръце не могат да създадат. Но вие видяхте истинския ми образ и аз не мога да остана повече при вас. Това е платното, което изтъках снощи.

— Лошо постъпихме, прости ни — признал грешката и на двамата дядото. — Ти ни беше казала да не поглеждаме, а ние все пак надникнахме, за което те молим да ни извиниш. Никога вече няма да поглеждаме. Моля те, остани при нас.

— Ако ти си отидеш, ние ще останем пак само двамата с дядото. Ще ни бъде много мъчно без теб. Моля те, остани! — добавила и бабата, като избърсала с длан търкалящите се по бузата ѝ сълзи.

Девојката също заплакала.

— Слънцето вече изгрява. Аз трябва да тръгна. Довиждане, мамо. Довиждане, татко.

Тя помахала с ръце и в същия миг се превърнала в бял жерав. Тук-там прозирало тялото му — местата, откъдето девојката — жерав била откъсвала перца, за да изтъче платното.

Бабата видяла раните и възкликнала:

— Тя се е наранила, за да работи за нас! — и през сълзи извикала — Прости ни. Никога няма да забравим твоята доброта.

Но жеравът, опиянен от волната шир на небето, вече се издигал нагоре. В лъчите на утринното слънце той се отправил на изток и ставал все по-малък и по-малък, докато накрая се изгубил от очите на двамата старци.

МАЙМУНАТА, КОТКАТА И МИШКАТА

Живели някога, много отдавна един дядо и една баба. От сутрин до вечер бабата тъчала. Дядото също по цял ден не подвивал крак. Когато времето било хубаво, ходел в планината да събира дърва, а през дъждовните дни и през зимата работел в къщи — плетял въжета или правел сламени сандали — вараджи.

— Дядо, изтъках платното — казала един ден бабата.

— Колко хубаво си го направила. Сигурно си много изморена. Почини си, а аз тръгвам.

Взел дядото платното и го занесъл в града, за да го продаде.

Там за него успял да получи добра цена и побързал да тръгне обратно, за да зарадва своята бабичка.

Пътят за града минавал през планината. Дядото се връщал доволен от добрата продажба и с лекота се изкачвал по стръмната планинска пътека. Изведнъж под едно дърво пред себе си той видял ловец с насочена към отсрещната височина пушка и с пръст на спусъка. Старецът погледнал натам, накъдето била насочена пушката. Срещу ловеца стояла изправена една голяма маймуна. Тя била събрала ръце умолително и гледала към ловеца.

— Почакай, почакай — извикал старецът към ловеца. — Тя те моли да не я убиваш. Моля те, остави я да живее, жал ми е за нея.

— Това пък какво е? — стреснал се ловецът и погледнал назад. От рязкото движение се олюлял и неволно натиснал спусъка. „Бум“ — изгърмяла пушката, но куршумът не успял да улучи майmunата. Ядосан, ловецът блъснал силно стареца, задето му попречил. Дядото се олюлял, паднал на земята и изохкал:

— Защо ме удари? Боли!

Ловецът се смутил, метнал пушката на рамо и изчезнал в гората.

Старецът отново изохкал и се хванал за удареното рамо. Но в същия миг той чул силни крясъци и видял от гората да излизат много, много маймуни — имало малки, имало и големи. Те го наобиколили. Водела ги онази маймуна, която старецът спасил. Тя казала нещо на

другите маймуни и те започнали да лижат нараненото място, да галят стареца по ръцете и краката.

— Благодаря, благодаря. Добре съм. Ето вече ставам — надигнал се той и започнал да им благодари, задето искали да му помогнат.

— Ние ти благодарим. Ти спаси живота ми. В знак на благодарност искам да ти подаря съкровището на маймуните — ето тази монета от 1 мон^[1]. Който я притежава става богат — казала му голямата маймуна и сложила в ръката му вълшебната монета.

И наистина, както казала маймуната, така и станало. От момента, в който получил монетата, на стареца започнало много да му върви. Продавал платното, изтъкано от бабата много по-скъпо отпреди. Успявал да събере много повече дърва в гората. Тялото му укрепнало и

колкото и да работел не се изморявал. Изобщо все хубави неща го спохождали.

Всичко това се видяло много странно на хората от селото и те го попитали, каква е причината за внезапното му забогатяване.

Старецът разказал на съседите си всичко за случката в гората и за това, как маймуната в знак на благодарност му подарила вълшебна монета, която прави човека богат.

Сред тези, които чули разказа на стареца, имало и един завистлив човек, на когото страшно се приискало да притежава монетата.

— Трябва на всяка цена да открадна маймунското съкровище — си казал той и зачакал удобен момент.

Веднъж, когато дядото и бабата ги нямало, той се промъкнал в къщата им и взел монетата.

Когато вечерта се върнали, бабата възкликнала учудено:

— Я-я, вълшебната монета я няма. Тя беше тук, в олтара. Дядо, ти вземал ли си я?

— Не, не съм я вземал. Не знам къде може да е.

— Странно, нали?

— Наистина, чудна работа.

Двамата се спогледали малко уплашено, претърсили цялата къща, но монетата не се намерила.

— Наистина странно. Сега ще попитам Тама — каза бабата.

Тама се наричал техният котарак. Намерила го тя и го попитала:

— Тама, знаеш ли къде е маймунското съкровище? Ако знаеш и до три дни го върнеш обратно в къщи, ще те нагостя пребогато.

— А ако не знаеш, трябва да го намериш. Не го ли намериш, няма да ти давам вече никаква храна и ще опиташ това... — намесил се и дядото и като изтеглил меч си от ножницата, го размахал пред муцунката на котарака.

Котаракът Тама се стреснал, измяукал уплашено и побягнал на тавана. Там той хванал една мишка и й казал:

— Не се страхувай, няма да те изям. Имам една молба.

— Каква молба? — изпискала мишката треперейки. — Щом няма да ме изядеш, тогава какво искаш от мен?

Котаракът й казал:

— Някой е откраднал от моите стопани монета от един мон. Тя им беше подарък от една маймуна. Искам да намериш монетата до три

дни. Разбра ли добре — три дни? Ако я намериш, ще получиш нещо за хапване. А ако не я намериш, ще опиташ това... — и котаракът показал острите си нокти. После отворил устата си и показал острите си зъби. Мишката се поклонила ниско и обещала уплашено:

— Непременно ще я намеря.

Животът на мишката бил в опасност. Затова тя старателно претърсила цялото село. Къща по къща, от мазето до тавана.

Първата вечер тя отишла в храма на Буда в селото. Храмът бил много голям. Тя не знаела откъде да започне. Залутала се и един послушник я забелязал.

— Мишка, мишка. Хайде да я хванем.

С метли и четки той и другарите му я подгонили. Най-накрая мишката успяла да избяга навън.

На втората вечер тя отишла в храма на бог „Инари“^[2].

— Тук е тихо. Сигурно няма и послушници. Такава ценна вещь може да бъде скрита тук — си помислила мишката и влязла колебливо вътре.

Каменната лисица на храма, като я видяла, показала острите си зъби и казала:

— Нямам нищо за ядене. Не носиш ли нещо със себе си.

— Не, нямам нищо. Дойдох само да потърся нещо. Довиждане — и мишката побързала да излезе навън.

На третата нощ тя търсила монетата в различни къщи.

Последният ден мишката влязла и в дома на крадеца.

„О, тук ми мирише на нещо познато“ — казала си мишката и по миризмата, по миризмата стигнала до един затворен шкаф. — „Това е мирис на маймуна. В този шкаф е скрито онова, което търся.“

Но шкафът бил заключен с железен ключ. Мишката не можела да влезе, но не се отчаяла. Започнала да гризе дървото — кръц-кръц-кръц. Скоро направила малка дупчица, после дупчицата се разширила и тя се вмъкнала в шкафа. Монетата наистина била там.

— Намерих я, намерих я — извикала радостно мишката, захапала я с уста и я занесла на котарака Тама.

— Ето го съкровището на маймуните. А сега за награда мога ли да получа обещаното угощение?

— Добре, ще получиш своята награда. Ще си поделим яденето, което ще ми даде бабата.

Котаракът занесъл вълшебната монета на бабата.

— Ето маймунското съкровище. Ти ми обеща да ме нагостиш богато, ако го намеря. Ще си удържиш ли на думата?

Бабата показала монетата на дядото и после извадила едно голямо парче сушена риба. Котаракът я разделил на две и занесъл половината на мишката. Мишката била много доволна, котаракът — също. Щастливи били и бабата, и дядото.

[1] Дребна японска монета. ↑

[2] Японско божество на плодородието. Името му означава „раждащ ориз“ и е много популярно в Япония. Храмовете и параклисите, посветени на Инари са едни от най-често срещащите се в Япония и са характерни с това, че в тях има статуи на лисици. Те се смятат за пратеници на божеството. ↑

ВЪЛШЕБНОТО САНДЪЧЕ

Живели някога в подножието на една планина майка и син. Те имали само една бедна къщурка. Но тъй като момчето било много работливо, не гладували.

В един хубав, слънчев ден момчето взело брадвичката си и едно въже, сбогувало се с майка си и тръгнало към планината за дърва. То дълго бродило из гъсталаците, за да търси нападали сухи клонки.

Така минал денят. Започнало да се свечерява. Момчето си казало:
— Вече се стъмнява и мама сигурно ще се тревожи. Трябва да тръгвам към къщи.

То събрало съчките на голям сноп и ги завързало с въжето. Метнало снопа на гръб и тръгнало назад.

Слънцето вече било в края на своя път по небосклона и позлатявало с лъчите си върха на отсрещния хълм. Момчето слизало забързано надолу по пътеката, когато отнякъде долетял странен звук. То се спряло и се послушало — искало да разбере откъде идва звукът.

— Какво ли е това? — питало се то.

Чувало се равномерно потракване.

— Най-сетне разбрах. Това е тракане на пулове от „го“^[1]. Обичам да наблюдавам тази игра. Ще отида да видя кой играе по това време в планината.

И момчето тръгнало по посока на звука. След малко видяло двама мъже, които седели под едно дърво и увлечено играели „го“. Единият местел черните пулове, а другият белите. Момчето се приближило и се загледало в играта. То толкова се увлякло, че забравило закъде било тръгнало.

— Ти обичаш ли да играеш „го“? — обърнал се към него мъжът, който играел с белите пулове.

— Да, много обичам.

— Така ли? Искаш ли утре да поиграеш с мен?

— Аз мога и сега, ако нямате нищо против.

— За съжаление — обадил се мъжът с черните пулове — вече е много късно и трябва бързо да се връщаш в къщи. Впрочем, дали нямаме нещо, което да подарим на това момче? — обърнал се той към своя другар.

— Да, имаме — отговорил мъжът с белите пулове. — Ето това ще му подарим.

А после се обърнал към момчето:

— Отвори го едва, когато се върнеш в къщи.

— В никакъв случай не трябва да го отваряш по пътя! — още веднъж му заръчали двамата мъже, като му подали едно сандъче.

Момчето внимателно поело сандъчето и тръгнало към къщи. Майка му, много разтревожена от закъснението, го чакала на пътя.

— Мамо, гледах как двама чичковци играеха „го“ в планината, а после те ми дадоха като подарък това сандъче.

— Какво е това? Нека да отидем на светло и да го отворим.

Те се върнали вкъщи и отворили капака на сандъчето. И двамата останали много учудени от това, което се случило.

От сандъчето блеснала ярка лилава светлина. Тя била толкова силна, че и майката, и момчето неволно затворили очи. После се чул равномерен шум. Те внимателно отворили очи и останали още по-учудени. Но какво се било случило?

Малката бедна къщурка се била превърнала в красива къща. В нея имало много стаи и всички те били богато подредени. Имало шкафове, полици за книги, масички и малки печки — хибачи. Всичко било съвсем ново и много красиво. На полиците имало вази с червени рози. А от прозорците се виждали белите стени на няколко малки постройки, които служели за килери. И майката и момчето изтичали навън, отворили вратата на първия килер и останали поразени. Той бил пълен със сламени чували с ориз. Във втория килер имало безброй златни монети, а в третия — съдове със соев сос и соева каша — „мисо“^[2]. Така те надникнали във всички килери и нито един от тях не бил празен. В едни имало храна, в други — монети, а в трети — дрехи.

Майката и момчето били толкова смутени, че не можели и дума да кажат. Тогава отнякъде се разнесъл глас:

— Не се чудете! Това е награда за вашата упоритост и трудолюбие! Сега спокойно можете да се радвате на богатството си,

вие сте го заслужили.

Момчето погледнало към небето и попитало:

— Кой си ти?

— Аз ли? Аз съм мъжът, който играеше днес „го“ в планината. Разбра ли?

— А аз съм другият мъж от планината. Ние сме владетелите на планината, играещи „го“ — прозвучал още един глас и после се чул доволен смях.

Така майката и синът станали богати.

Техният съсед, който бил много мързелив, им завидял и веднъж ги попитал, каква е причината за тяхното внезапно забогатяване. Те му разказали всичко и той, като си отишъл в къщи, си казал:

— Аха, такава ли била работата. Тогава и аз ще отида в планината и ще стана богат.

Взел той брадвичка и въже и се отправил в планината. Но го мързяло да търси сухи клонки, затова отрязал набързо няколко клона от околните дървета и ги завързал с въжето.

— Все още е много рано — казал си той. — Я да си подремна.

Излегнал се на тревата и силно захъркал. Спал чак до вечерта. Като се събудил слънцето вече залязвало и лъчите му осветявали отсрещния хълм. Мързеливият се прозял и казал:

— Слънцето вече залязва. Време е да тръгвам към мъжете, играещи „го“.

Нарамил дървата и тръгнал към гората, за която му разказало момчето.

Не след дълго той чул звука на местецци се пулове.

— Чувам ги, чувам ги. Благодаря ти, господи! — извикал мързеливият селянин и забързал по посока на звука.

Седнали под едно дърво, двамата мъже от планината играели „го“. Мързеливият селянин застанал край тях, но мъжете сякаш не го забелязвали, тъй като не го заговорили.

— Добър ден — накрая сам ги заговорил селянинът.

Но и сега мъжете нищо не отговорили. Продължили увлечено да играят „го“.

— Искях да ви попитам, дали нямате нещо за мен? — казал селянинът.

Едва тогава мъжът с белите пулове попитал мъжа с черните пулове:

— Ах, да. Имаш ли нещо, приятелю, което да дадем на този човек?

— Имам едно сандъче. Това е подаръкът, който ще му дадем.

— Добре тогава, да му дадем това сандъче.

Мъжът с черните пулове извадил сандъчето, подал го на мъжа с белите пулове, а той го дал на мързеливия селянин с думите:

— Не го отваряй веднага след като го получиш.

Селянинът го взел и дори не казал „довиждане“, а забързал назад към къщи.

Щом пристигнал, той веднага отворил капака на сандъчето.

— Ето сега ще излезе съкровището.

Но от сандъчето започнал да излиза черен дим. Димът започнал да се върти толкова бързо, че скоро станал черен вихър, а после се сгъстил и се превърнал в огромно чудовище.

— Ето го мързеливецът. Ти си ненужен човек — живееш, без да работиш, завиждаш на хорското щастие и искаш да забогатееш, без да направиш нищо. Такива хора като теб трябва да се убиват — извикало сърдито чудовището, сграбчило селянина за шията и се издигнало с него високо в небето.

Селянинът усетил, че дъхът му спира. Пред очите му се въртели кръгове, ръцете и краката му изтръпнали и си мислел, че вече умира.

— Моля те, моля те, пощади ме! — най-сетне успял да промълви той.

— Ще промениш ли живота си отсега нататък? Ще работиш ли като всички други хора?

— Ще работя.

— Добре тогава, прощавам ти! — казало чудовището и го пуснало.

Тъй като били нависоко, селянинът полетял с главата надолу. После тупнал тежко на земята и изгубил съзнание.

— Чух странен шум — казало работливото момче на майка си и изтичало от къщи, за да види какво става. То забелязало падналия на земята съсед. Пренесло го в къщи, давало му вода, грижело се за него и лекувало раните му. Най-накрая селянинът оживял.

Казват, че оттогава мързеливият селянин започнал да се труди като всички останали свои съселяни.

[1] Вид игра, при която се играе с бели и черни пулове върху шахматна дъска, като целта е да се вземат колкото се може повече полета от дъската. ↑

[2] Гъста подправка от ферментирали соеви зърна. ↑

СЛАМКАТА

Живяло някога едно момче, което си нямало нито майка нито баща. Името му било Таро. То било сам-самичко на света, затова много тъжало. Дори не му се живеело на тази земя.

Веднъж Таро решил да отиде в храма на богинята на милосърдието Канон^[1] и да ѝ се помоли.

— Господарке Канон, ще сторя всичко, каквото ми кажеш. Само моля те направи живота ми по-щастлив! — молел се Таро горещо.

Неочаквано го налегнала непреодолима дрямка и той заспал.

— Таро — извикала името му богинята Канон. — Чух молбата ти и искам да ти помогна. Когато си тръгнеш от тук, пази много добре първото нещо, което попадне в ръката ти. Разбра, нали? Не забравяй това, което ти казах.

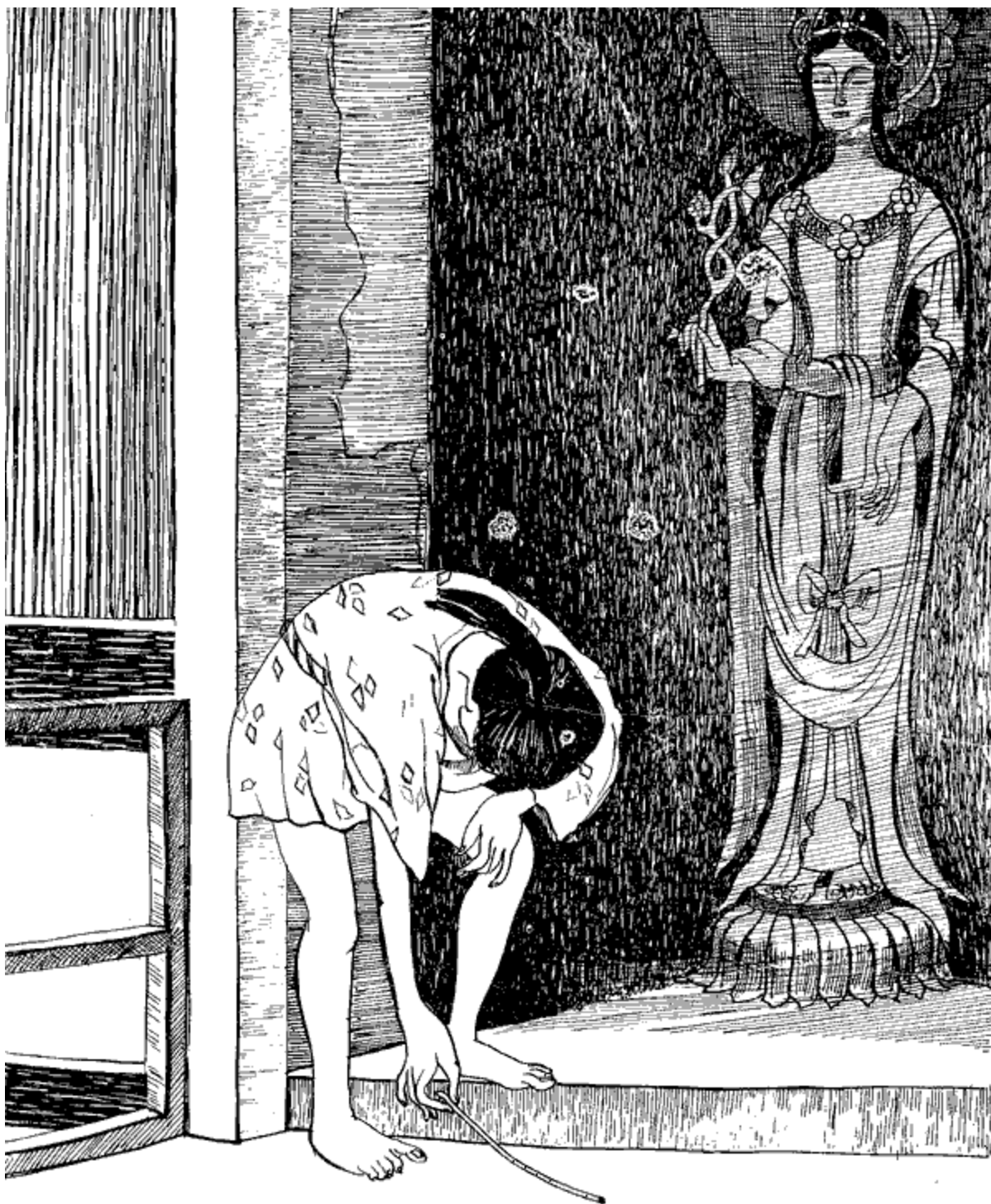
— Добре, добре — отговорил Таро и внезапно се събудил. Огледал се — наоколо нямало никой.

— Нима, това, което чух беше само сън. Но това наистина беше гласът на господарката Канон. Не приличаше на човешки глас. Беше прекрасен. Това е била Канон, наистина е била Канон. Канон никога няма да ме излъже.

Все още учуден, Таро си тръгнал към къщи. Но пред вратата на храма се спънал в един камък и паднал на земята.

— Ох, как се ударих! — пъшкал той като си разтривал коляното. Тъкмо се канел вече да стане, когато възкликнал от изненада — забелязал, че в лявата си ръка държи дълга сламка от оризово стъбло.

— Виж ти, какво е това. Господарката Канон каза да пазя добре онова, което първо попадне в ръцете ми. Значи тази сламка. Ще я държа здраво, за да не я загубя.

И момчето продължило пътя си като стискало сламката в ръка. Не щеш ли около него се завъртял един бръмбар. „Бръмम्म, бръмम्म“ — бръмчал той и се въртял около момчето. То много се ядосало:

— Махай се от тук, досаден бръмбар такъв! — и замахнал да го улови. И наистина успял да го хване. Тъй като бръмбарът се опитвал да избяга, момчето го завързало на върха на сламката.

„Бръмммм, бръмммм“ — бръмчал завързания бръмбар и се опитвал да отлети, но не можел и затова обикалял в кръг.

На Таро това се видяло много интересно и се разсмял. Развеселен, той продължил пътя си като държал завързания бръмбар пред себе си.

Насреща му се задала каруца. В нея седяло момче, което изглежда било от богато семейство. Момчето забелязало завързания на сламката бръмбар и казало на своя придружител.

— Искам този бръмбар. Купи ми го.

— Той не се продава — отвърнал придружителят, но момчето не искало и да чуе.

— Искам го! Искам го!

Като чул това, Таро се усмихнал и подал на момчето завързания бръмбар с думите:

— Заповядай, подарявам ти го.

— Благодаря ти, момче — обърнал се придружителят към него и му подал една голяма мандарина, като още веднъж му благодарил.

Таро взел мандарината и продължил пътя си. Тъкмо се колебаел, дали да изяде този скъп плод, когато пътят го извел на полето. Там Таро видял една девойка. Тя била полегнала на тревата и явно била болна, защото непрекъснато повтаряла:

— Вода, дайте ми вода!

— Ей сега, ей сега ще намерим — суетели се слугите ѝ около нея. Но в околността нямало нито река, нито кладенец. Къде ли да намерят вода? — питали се те разтревожени.

— Вода, вода, бързо ми дайте вода! — шепнела девойката с треперещ глас.

Таро се доближил до нея и ѝ подал мандарината.

— Може би, ако изядете тази мандарина, ще Ви стане по-добре. Заповядайте!

— Много ти благодаря. Мисля, че ще ми помогне. Какво мило момче!

Слугите изстискали сока от мандарината и го поднесли към устните на девойката. Като го изпила, тя се почувствувала по-добре.

— Дайте на момчето това — каза девойката. Слугите подали на Таро красив копринен плат, който блестял на слънцето.

— От нашата господарка в знак на голяма благодарност — казали те. Таро много се учудил. Заради една мандарина той получил толкова скъп копринен плат.

— Но моля ви, аз не мога да взема плата. С нищо не съм го заслужил.

— Напротив, напротив, ти много ми помогна — каза девойката и продължила пътя си заедно със слугите.

Таро си говорел сам:

— Сламката се превърна в мандарина, а мандарината се превърна в копринен плат. Какво ли ще стане по-нататък? Това е непонятно за моя ум. Само Господарката Канон знае бъдещето.

В края на полето Таро забелязал много хора събрани в кръг. Те шумно разговаряли за нещо.

— Какво се е случило? — попитал Таро един човек.

— Един кон падна на пътя.

— Умря ли?

— Така изглежда. От устата му излиза пяна. Иди да видиш.

Момчето се промъкнало между хората и излязло най-отпред. Конят лежал на земята с пяна на уста, без да мърда.

— Какъв хубав кон. Жал ми е за него — неволно промълвил Таро.

— На човек винаги му става мъчно, когато умре кон. Но за съжаление нищо не можем да направим — се обърнал към него конярят. А после му предложил:

— Искаш ли да ти го отстъпя. Можеш да продадеш кожата. Бих го направил сам, но много бързам. Е какво, съгласен ли си?

Таро се съгласил да получи коня, като в замяна даде на коняря копринения плат.

— Милото конче! Дали не може да се съживи. Ще помоля господарката Канон да го съживи. — Таро събрал ръце за молитва и прошепнал:

— Богиньо Канон, моля те, нека този кон да се съживи! Много ми е жал за него. Не искам да продавам кожата му.

Така се молел Таро, когато изведнъж конят се раздвижил, изправил се на крака и изцвил.

— Я, той се съживи, той се съживи. Колко хубаво — извикал Таро и го повел към града.

В една къща в края на града се местели. Колата, с която искали да пренесат покъщнината, била претоварена и хората безуспешно се опитвали да я помръднат.

Таро отишъл при тях и ги поздравил.

— Колата сигурно е много тежка. Ако я тегли кон, ще бъде по-добре нали? Ако искате, мога да ви отстъпя моя кон?

— Би било добре, но сигурно конят струва много скъпо.

— Няма да ви го продам скъпо. Можем да се споразумеем за цена, която е добра за вас.

— Какво да направим? Ако си съгласен, можем да разменим тази къща и двора зад нея за твоя кон.

— Къщата и двора? Може ли да ги видя.

Таро огледал къщата — била здрава. Надникнал и в двора — той също бил добре поддържан. Предложението му се понавило.

— И къщата и двора ми се виждат хубави. Нека направим замяната — веднага решил Таро. Той дал коня и получил къща и двор.

Таро вече нямало да се скита немил — недраг по света. Имал си собствен дом, в който да живее.

След няколко дни той прекопал двора зад къщата и засял жито и зеленчуци. И защото работил много усърдно, получил добра реколта.

Не след дълго той се замогнал, станал човек с положение и всички започнали да го наричат „богаташът от сламка“.

[1] Божество от будисткия пантеон. Тя е почитана като богиня, която се грижи за всички хора, които имат нужда от помощ, особено за болните, слабите, бедните и бъдещите майки. Тя сочи на всички пътя към освобождаването им и затова може да приема 33 облика. Често е изобразявана с много лица и много ръце. ↑

ВЪЛШЕБНАТА ПЕЩЕРА

Много, много отдавна в една планина имало вълшебна пещера. На пръв поглед тя с нищо не се различавала от другите, но всъщност била съвсем необикновена.

Ако някой застанел пред входа, плеснел с ръце и казал своята молба:

— Господарю на пещерата, чуй молбата ми! Дай ми назаем за тази вечер десет масички за храна и десет чаши за чай. Тази вечер ще давам гощавка — се случвало следното странно нещо.

Човекът се връщал в къщи и когато настъпвала нощта, той отивал отново при пещерата, а там го чакали десет масички за храна с разнообразни съдини и десет чаши за чай. Масичките и чашите винаги били точно толкова, колкото бил помолил човекът от селото.

Всички съдове били от лакирано дърво, изрисувано в червено и зелено и били украсени със злато и сребро. Ето защо във всяка къща на селото цялата посуда била от красива по красива.

Когато на някой не му достигало нещо, той отивал и се помолвал на господаря на пещерата да му заеме някоя съдина.

Господарят на пещерата не отказвал на никого и хората били много доволни.

Но в селото живеел и един много алчен и свидлив човек. Всички му казвали „Скъперника“. Въпреки че той имал истинско име, никой не се обръщал към него по друг начин, освен с този прякор — „Скъперника“.

Веднъж този алчен човек си помислил, колко хубаво щяло да бъде, ако масичките и чашите, които господарят на пещерата давал на заем, си останат за него.

— Аз ще отида и ще помоля господаря на пещерата да ми ги даде на заем, а след това няма да ги върна — мислел си той. — Тъй като господарят на пещерата не е човек, той сигурно няма да се разсърди.

За да не го види никой, Скъперникът отишъл в планината тайно. Застанал пред входа и плеснал с ръце.

— Господарю на пещерата, чуй молбата ми. Дай ми на заем твоите масички за храна и чаши за чай. Не искам много — само двайсет масички и двайсет чашки. Тази вечер ще давам гощавка — казал той и още веднъж плеснал с ръце.

— Ох, добре стана — усмихнал се доволно и се върнал в къщи.

Когато се стъмнило, той отново се качил в планината, като внимавал някой да не го забележи. Задъхан Скъперникът бързал към входа на пещерата и когато пристигнал, възкликнал радостно:

— Тук са, тук са!

Пред входа били изнесени точно двадесет масички и двадесет чаши за чай.

Скъперникът занесъл масичките и чашите в къщи. И не ги върнал нито на следващия, нито на по-следващия ден. Повече не отишъл до пещерата.

— Ха-ха, господарят на пещерата съвсем не е толкова умен. Дори и да не му върнеш масичките и чашите, той не идва да си ги вземе, а никой от селото не знае това. Спечелих добро богатство — радвал се той на своята хитрост.

Но от алчността на Скъперника пострадали останалите хора от селото. Колкото и да го молели да им даде на заем масички и чаши, господарят на пещерата оставал непреклонен.

— Моля те, господарю! Дай ми на заем масички и чашки само за трима. На колене те моля! — ходели да се молят пред пещерата много хора от селото, но пред входа вече нищо не се появявало.

Колкото и да пляскали с ръце, повече никой не получил нищо от господаря на пещерата.

Това се видяло странно на хората в селото. Те започнали да се питат дали някой не е разгневил господаря на пещерата.

— Кой ли може да бъде?

— Какво ли може да е направил? — чудели се те.

При тези разговори Скъперникът се преструвал, че нищо не знае.

На следващата година на Скъперника му се родил син — едно пълничко, миловидно момченце. Той много се зарадвал. Жена му също била много щастлива. Те треперели косъм да не падне от главата на момчето.

То растяло много бързо. Но неизвестно по каква причина детето не можело да ходи. Дори не можело да стои право, а лазело по земята като бебе.

Разтревожен Скъперникът завел детето на лекар в града. Майката се молела на боговете да помогнат на сина ѝ. Но нито молбите, нито лекарите помогнали. Детето така и не се научило да ходи. Така момчето станало на 10 години.

Дошла есента. Оризът узрял и за всички хора от селото настъпили усилни дни. Скъперникът също отишъл на нивата си да жъне. После овършал — реколтата била добра и оризът бил много. Усмехнат и доволен, Скъперникът го насипвал в сламени чували.

Жена му също помагала при събирането на ориза.

— Виж, виж! Момчето... — извикала изведнъж тя много, много учудена и посочила към дъното на двора.

— Виж, виж това...!

Скъперникът погледнал натам, накъдето сочала жена му и останал поразен. По пътеката към тях пристъпвало исправено момчето им. Въпреки че за пръв път откакто се било родило ходело, стъпките му били доста уверени.

— Момчето! То вече може да ходи! — извикал силно Скъперникът, щастлив, че е видял сина си да ходи.

Но момчето сякаш нищо не виждало, само леко поклащало глава. То спряло при баща си. После неочаквано разперило ръце, хванало два от сламените чували и ги вдигнало, като леко изпъшкало от усилието. После, във всяка ръка с по един огромен чувал, то се изправило без въобще да личи, че чувалите му тежат.

Скъперникът и жена му били толкова учудени, че не можели дума да разменят. Момчето се обърнало, усмихнало се и се отправило към планината. Къде ли отивало?

Бащата и майката го последвали. То се изкачвало все по-нагоре в планината и най-накрая спряло пред входа на пещерата, а след това бързо влязло вътре.

Скъперникът и жена му се спогледали. Те се изплашили, краката им се разтреперили, по телата им преминали тръпки.

— Ха-ха-ха! — се разнесъл от пещерата странен зловещ смях. — Донесе ги. Вашият син донесе чувалите с ориз! Вместо масичките и чашите. С това сметките ни се разчистиха.

Тогава Скъперникът побягнал като викал:

— Помощ, помощ!

Жена му побледняла и го последвала.

— Помощ, по-омощ!

Те се върнали в къщи толкова уплашени и разтреперани, че дълго време не могли нито да спят, нито да ядат.

МАЙМУНАТА — ГОДЕНИК

Имало едно време един селянин. Един ден той се запътил към нивата си, където бил засадил зеленчуци, които в Япония се наричат „гобо“^[1], за да ги прибере. Но тези огромни корени били пораснали толкова много и се били вкоренели толкова здраво, че колкото и да се мъчел да ги отскубне от земята, селянинът все не успявал.

— Ох, че трудна работа. А като бях млад, ги изскубвах без дори да изпъшкам — говорел си селянинът и от челото му течала пот.

Тогава към него на големи подскоци се приближила една маймуна.

— Какво правиш, човече? — попитала тя.

— Вадя гобо — отвърнал селянинът.

— Но ти още нищо не си извадил. Чувам, че само пъшкаш.

— Права си. Не мога да измъкна нито един корен. Изглежда вече съм остарял и силите ми са отслабнали.

— Да ти помогна ли?

— Искаш да ми помогнеш? Ако го сториш за благодарност ще изпълня едно твое желание.

— И ще мога да получа това, което поискам?

— Разбира се.

— Така ли? Тогава ще ми дадеш ли една от твоите дъщери за жена?

— Искаш една от моите дъщери за жена? — учудил се селянинът. Той погледнал косматото лице на маймуната, кръглите очички и смешните червени бузи и му станало смешно. Помислил си, че маймуната се шегува.

— Аха, добре си го измислил. Аз имам три дъщери и ако ми помогнеш ще ти дам една от тях за жена.

— Наистина ли? Обещавам ти да не остане нито един корен гобо от нивата ти неприбран.

И маймуната веднага се заловила да вади корените. Червеното ѝ лице още повече почервенияло, но тя не спряла докато не свършила

цялата работа. Селянинът ѝ благодарил и се накарал да се връща в къщи, но тогава тя му казала:

— Не забравяй обещанието си. Аз ще дойда да взема невестата си след три дни. Пригответе се и ме чакайте.

По обратния път селянинът все си мислел за обещанието, което така лекомислено дал на маймуната.

„Маймуната поиска да ѝ дам за жена една от моите дъщери. И аз обещах, защото мислех, че се шегува, но ако наистина дойде след три дни, какво ще правя? Струва ми се, че маймуната говореше сериозно. Не, това няма да стане. Какво ужасно обещание дадох.“

Той толкова много се разтревожил, че като се прибрал в къщи не могъл да изрече дори дума за поздрав. Оставил корените гобо на пода и седнал до огнището.

Жена му, като видяла колко странно се държи мъжа и след като се върнал от нивата, го попитала:

— Защо си толкова мълчалив, мъжо? Да не би да те боли нещо?

— Наистина, днес татко е много особен. Виж лицето му как е побледняло.

— Много странно, наистина — си говорели и дъщерите му.

— Ох, не ме питайте. Случи се нещо много неприятно. Ей сега ще ви разкажа — отговорил селянинът и им описал случката на нивата. Накрая казал:

— Ето това е причината за моята тревога. Маймуната иска да получи за жена някоя от вас трите. Ти какво ще кажеш? — обърнал се селянинът към най-голямата си дъщеря.

Тя се намръщила и отговорила сърдито:

— Не, аз няма да стана жена на една маймуна. За нищо на света.

— Да-а. Може би ти ще се съ согласиш? — попитал бащата средната си дъщеря.

— В никакъв случай. По-добре да умра, отколкото да стана жена на маймуна — отговорила и втората дъщеря.

— Щом казвате, че не искате, аз нищо не мога да направя, за да ви накарам. Но ако никоя от вас не се съ согласи да стане невеста на тази маймуна, ще се окаже, че аз съм лъжец. А аз винаги съм мразил лъжците — казал с болка селянинът.

Тогава се обадила най-малката дъщеря:

— Татко, аз ще отида.

Тя била още много млада, но по характер била добра и отстъпчива.

— Какво? Ти искаш да станеш жена на тази маймуна?

— Да, аз съм съгласна да тръгна с маймуната — повторило още веднъж момичето. — Татко винаги е мразил лъжците. Виждам, че много страда, че може да стане и той такъв. Затова аз ще отида при маймуната. Никога не трябва да се лъже. Дори и една маймуна да излъжеш е лошо.

— Да, наистина не трябва да се лъже.

— Аз отивам заради татко, но това не ме натъжава. Тъй като няма много време, нека да подготвим онова, което ще взема със себе си.

Бащата бил трогнат от постъпката на дъщеря си и казал с болка:

— Виновен съм пред тебе, дъще.

„Невестата на една маймуна трябва да живее в безлюден планински пущинак. Колко ли самотна ще бъде? Колко ли ще бъде тъжна?“ — така си мислел бащата, който много обичал най-малката си дъщеря и очите му се напълнили със сълзи.

— Ти си ни много мила — казала ѝ майката едва сдържайки сълзите си. Тя също най-много обичала своята най-малка дъщеря. Но успяла бързо да се съвземе и добавила:

— Щом като ще тръгваш, трябва да подготвим зестрата ти. Ще отидем до града да ти купим нов колан за кимоно, празнични гета^[2], а също и игли за косата ти.

— Не, мамо, няма нужда — отговорила девойката. — Не искам нито кимоно, нито колан, нито гета. Не ми трябва нито шкаф, нито тоалетна масичка.

— Добре, какво искаш да вземеш със себе си? Кажи ми, моля те, какво искаш да ти купим?

— Кажи, дъще, кажи — обадил се от другата страна и бащата.

— Това, което искам да взема със себе си е една торба с ориз, каменно хаванче и дървено чукалце за хаванчето.

— Само ориз, хаванче и чукалце ли искаш да вземеш със себе си? И какво смяташ да правиш с тях?

— Аз много обичам оризови питки. Като имам тези неща, ще мога всеки ден да приготвям любимите си питки. А когато ги ям, ще мисля за вас, татко и мамо. Ще си спомням и за сестрите си.

Бащата кимнал в знак на съгласие. Майката извадила един голям чувал и го напълнила догоре с ориз. Бащата отишъл до града, за да купи каменно хаванче и дървено чукалце. С това подготовката завършила.

Ето, че настъпил третият ден.

— Добър ден! Ето ме и мен! — казала маймуната като влязла с тромава походка в двора. — Дойдох да взема една от дъщерите ти за жена, както ми обеща. Сигурно вече сте приготвили нещата на булката — казала маймуната на бащата.

— Всичко сме приготвили и те чакаме — отвърнал бащата и замълчал.

— Тогава мога да отведа невестата си, нали? — казала маймуната и погледнала към дъщерите на селянина. — Ти имаш три дъщери. Коя от тях е моята невеста? — попитала маймуната, като въртяла глуповато очи и оглеждала момичетата.

— Аз съм твоята невеста — отговорила най-малката дъщеря.

— Ще вървим заедно, затова ми дай нещата, които ще вземеш със себе си, аз да ги нося. Да. Това, това и това. — Маймуната вдигнала вързопите. Но останала много учудена:

— Колко са тежки! Но щом са за теб, няма как, ще трябва да ги нося.

После метнала на гръб чувала с ориза, отгоре сложила хаванчето и най-накрая дървеното чукалце.

— Ох, че е тежко. Ще ми бъде трудно, докато ги занеса горе в планината. Е, да тръгваме — подканила маймуната девойката и те излезли от къщи.

Бащата и майката гледали след дъщеря си, докато се изгуби от погледа им и тъжно си говорели:

— Дали ще можем да видим поне още веднъж детето си?

— Може би ще дойде да ни види някой път.

Най-малката дъщеря също много пъти се обръщала да погледне родната къща и после тръгвала отново след маймуната.

Те се отдалечили от селото и се заизкачвали по стръмен планински път. Той минавал покрай буйна планинска река. Край реката растяла надвесена над водата планинска вишна. Тъкмо тогава тя била разцъфнала цялата и била много красива.

— Колко красиви цветове! Искам една клонка — каза девойката като се спряла и загледала нагоре.

— Щом искаш, ще ти откъсна — каза маймуната. Нали маймуните са чудесни катерачи, тя лесно се качила на дървото.

— Тази ли искаш? — попитала тя като хванала с ръка една клонка.

— Не, по-красива е онази горе.

— Добре — каза маймуната и се качила по-нагоре. Тя посочила с ръка друга клонка и отново попитала девойката:

— Тази ли?

— Не, не. Не тази, а ето онази.

— Добре — отново се съгласила маймуната и се прехвърлила на друг клон. Клонът леко се разклатил. Маймуната носела на гърба си чувала с ориза, каменния хаван и дървеното чукалце, затова била по-тежка от обикновено.

— Тази клонка ли?

— Да, точно тая — отговорила девойката.

— Добре — каза маймуната и откъснала клонката. Но в този момент тежкия товар се разлюлял и тя загубила равновесие. Ръцете и се изплъзнали от клона и тя паднала с плисък в потока. Водата била много буйна, маймуната не успяла да изплува и потънала.

А девойката тръгнала обратно към къщи.

— Вижте, вижте, дъщеря ни се завръща — зарадвали се майката и бащата на неочакваното избавление на милата им дъщеря.

— Колко е хубаво, че се върна. Колко е хубаво — радвали се и сестрите ѝ.

[1] Корен със специфична миризма и дължина от 50 см до 1 м, който се приготвя за храна варен, печен или се използва като подправка. През лятото цъфти с лилави цветове. Бил е пренесен в Япония от Китай. ↑

[2] Японски дървени сандали. ↑

ДЕТЕТО НА ГРЪМОТЕВИЦАТА

Имало едно време един селянин. Той си имал оризова нива. През един летен ден, когато оризът бил вече изкласил, той отишъл на нивата да плеви. Тъкмо започнал и изведнъж притъмняло, засвяткало и загърмяло.

— Олеле, страх ме е! — завикал селянинът, затиснал ушите си с ръце и се втурнал да се скрие под едно дърво. В този момент го заслепила силна светкавица, чул се оглушителен грохот и върху дървото, към което се бил затичал, паднал гръм.

Със силен вик той отскочил настрана и паднал на земята. Не след дълго светкавиците и гръмотевиците престанали. Селянинът отворил колебливо очи и видял близо до себе си едно дете. То било родено от падналата гръмотевица. На главата си имал две рогчета, но никак не изглеждало страшно.

— Чичко, моля те, помогни ми! — проговорило небесното дете като събрало умолително ръце и дълбоко се поклонило.

— Искаш да ти помогна? Но как? — попитал учуден селянинът. — Ако мога, ще го сторя.

— Ако ми помогнеш, ще ти изпратя едно чудесно момченце — казало детето на гръмотевицата.

— О, ти май много добре знаеш какво искам най-много от всичко на света. Това наистина ще бъде най-голямата награда за мен. Кажми как мога да ти помогна.

— Вземи една малка лодка, напълни я догоре с вода и във водата потопи листа от бамбук.

— Добре, ще намеря лодка и ще я напълня с вода. А после?

— Това е достатъчно.

— Не разбирам нищо, но да тръгваме.

Селянинът и небесното дете тръгнали към реката. Там видели малка лодка, която се полюшвала във водата, привързана за едно дърво. Селянинът напълнил лодката с вода. След като била вече

толкова пълна, че имало опасност да потъне, той накъсал листа от бамбук и ги пуснал във водата. Те изплували на повърхността.

— Много ти благодаря. Аз се връщам на небето. Довиждане, чичко — извикало детето, родено от гръм, потопило ръцете си във водата и пред очите на селянина станало нещо странно. Изведнъж повърхността на водата заклокочила и оттам започнали да излизат кълба бяла пара, които се заизкачвали нагоре към небето. Детето скочило сред тази пара и заедно с нея потеглило към небето.

Гледал селянинът това чудо и дума не можел да продума. След малко от детето и от парата не останала и следа. Само малката лодка се полюшвала невредима.

Не минало много време след тази случка и на селянина му се родил син. Той бил много радостен и говорел с възхищение:

— Стана така, както каза детето на гръмотевицата. То честно изпълни обещанието си.

Затова съседите започнали да наричат новороденото „Гръмотевичко“.

Гръмотевичко пораснал бързо. Като станал на 10 години, бил толкова силен, че дори възрастен човек не можел да го победи.

Веднъж настоятелят на манастира, който се намирал в покрайнините на селото, отишъл при селянина и му казал:

— Твоето момче е необикновено. Защо не го изпратиш при мен в манастира — аз ще го възпитам и ще го изуча?

— Благодаря ти, свети отче. Ще ти бъда много задължен, ако го вземеш при себе си — отвърнал селянинът, поласкан от вниманието.

— Щом си съгласен, доведи го при мен след няколко дни — казал настоятелят.

Селянинът завел Гръмотевичко в храма, за да се научи да чете, да пише и да смята.

Момчето се оказало много умно. Всичко, на каквото го учили в училището на храма, запомняло веднага. Освен това помагало при почистването на храма и при поддържането на градината.

Каквото и да вършел Гръмотевичко, правел го най-бързо и най-добре от всички. Освен това бил винаги весел и усмихнат. И нищо не можело да го изплаши.

Веднъж неговите другари, другите послушници, го попитали:

— Гръмотевичко, колкото и да си силен и безстрашен, сигурно няма да посмееш да отидеш в камбанарията?

— Защо да не посмея?

— Защото, щом се стъмни, там се появява един дявол. Ей такъв дявол! — казали му те и всички вдигнали ръце над главите си, за да покажат какви рога има той.

— Аха, такъв дявол значи! — засмял се Гръмотевичко.

Вестта за страшилището, което ходело нощем в камбанарията, бързо била обходила околността. Всички хора от манастира треперели от страх — и послушниците и работниците в градината. Никой не искал вече да бие камбаната.

Настоятелят на манастира не знаел какво да прави. Той бил потънал в мисли, когато при него влязъл Гръмотевичко.

— Защо си така угрижен, учителю? — запитало го момчето.

— Казват, че в камбанарията всяка вечер идва страшен дявол и затова никой не иска да влиза там, за да бие камбаната. А ако камбаната на манастира не звъни, хората от селото ще се безпокоят. Много неприятно. Не знам какво да правя — казал настоятелят на манастира и дълбоко въздъхнал.

— Щом трябва да се бие камбаната, аз се наемам да го правя — казал невъзмутимо Гръмотевичко.

— Ти искаш да отидеш да биеш камбаната, дори ако в камбанарията идва дявол? Не те ли е страх?

— Страх ли? Какво означава това да те е страх? — попитало момчето.

— Какво дете! — възкликнал настоятелят и му казал — Ако наистина не знаеш какво е страх, тогава иди в камбанарията, когато се стъмни.

— Добре, ще отида! — казал Гръмотевичко и се запътил към камбанарията.

Камбаната трябвало да се удря на всеки час. Така хората от селото разбирали колко е часът.

Щом настъпвало времето, Гръмотевичко силно удрял камбаната. Дин-дан, дин-дан — се разнасял надалеч нейният звън.

Дошла нощта. Всичко навред утихнало. Заспали дърветата, заспали цветята и тревите. Дори листата на бамбука шумели съвсем тихо.

Изведнъж от тъмнината изскочила огромна фигура. Това бил дяволът. Той бил много висок и имал дебели ръце. Като видял Гръмотевичко, веднага го хванал за рамото и силно го дръпнал.

— Какво искаш от мен? — сърдито попитал Гръмотевичко, без да се уплаши. Освободил се от ръцете на дявола и ударил камбаната — дин-дан.

Дяволът отново се нахвърлил върху момчето и го сграбчил за врата.

— Ама че неприятен тип! — извикал Гръмотевичко и хванал здраво дявола. — Ще ми пречиш, а? Няма да ми даваш да бия камбаната, така ли? — викнало юначното момче и като сграбчило

дявола за косата, с все сила го дръпнало надолу. Дяволът се олюлял и паднал на пода.

— Боли, боли! Пусни ме! — викнал той и се помъчил да се отскубне, за да избяга. Но Гръмотевичко здраво стоял на краката си и го дърпал назад.

В единия ъгъл на камбанарията имало запален светилник. Гръмотевичко довякъл дявола до светилника.

— Казват, че си страшен дявол. Чакай да погледна лицето ти — казал Гръмотевичко и силно дръпнал косата му. Един кичур останал в ръцете му.

— Олеле — изкрещял дяволът. Скочил на крака, хвърлил се от камбанарията и побягнал.

Не след дълго дошъл настоятелят на манастира и видял Гръмотевичко да седи спокойно в камбанарията с дълъг кичур коса в ръцете си и да се усмихва доволно.

ЮНАЧНИЯТ ЮРИВАКА

Имало едно време един придворен министър на име Кинмицу. Тъй като дълго време нямал деца, един ден той отишъл в храма на богинята Канон, за да се помоли:

— Моля те, милостива Канон, дари ме поне с едно дете!

Тази негова молба била чута и не след дълго в къщата на Кинмицу се родило детенце — едно мило малко пухкаво момченце. Родителите му го нарекли Юривака и се грижели нежно за него.

Когато пораснал Юривака се прославил като силен и смел воин с добро и честно сърце. По-добър стрелец с лък от него нямало. Неговият лък не бил обикновен. Той бил дълъг 2 метра, а стрелите му — един метър, но Юривака можел съвсем спокойно да стреля с него. Нямало цел, която да не можел да улучи.

— Юривака е най-добрият стрелец в страната — говорели хората за него.

Славата на Юривака бързо се разнесла из цялата страна и скоро той получил високия пост придворен министър.

В това време страната била нападната от неприятелска войска. Войните — самураи смело се сражавали с неприятеля, но враговете им били много силни и те не можели да ги отблъснат.

В разгара на битката се появил Юривака със своите войни. Всички те били много силни и успели да разбият вражеската войска.

А когато враговете се качили на корабите си, за да избягат, Юривака и войниците му ги последвали със своите кораби.

Но във войската на врага имало един магьосник. Чрез заклинание той докарал облак, от който завалял ситен като мъгла дъжд точно върху корабите на Юривака.

Този дъжд бил вълшебен. Той скрил слънцето и над морето паднал мрак. Не можело да се познае нито кога е сутрин, нито кога е пладне. Лунната светлина също се губела сред дъждовната мъгла.

Моряците не знаели накъде да поведат корабите и затова всички дълго се носили без посока по широкото море.

Юривака страдал много:

— Да потърсим помощта на боговете — най-сетне казал той и отправил гореща молитва за помощ към японските божества.

И се случило чудото. На четвъртия ден дъждът изведнъж престанал.

От изток задухал приятен вятър и разгонил облаците. Морето се прояснило и неприятелските кораби отново се появили.

— Виждам ги, виждам ги — извикал Юривака и пуснал една еднометрова стрела от големия си лък.

Неговите войници също били много добри стрелци. Без умора те стреляли и стреляли. Нападателяте били повалени от стрелите, а корабите до един се запалили и потънали.

След като унищожил враговете си, Юривака въздъхнал:

— Много съм изморен. Искам малко да си почина.

Придружен от двама свои слуги, братята — Джиро и Сабуро, той се качил в една лодка и се отправил към малък остров в морето. Островът бил покрит с мека зелена трева. Юривака се отпуснал върху зеления килим и заспал.

Тогава по-големия брат извикал тихо по-малкия и му казал:

— Сабуро, хайде да отидем ей там!

Двамата се отдалечили от спящия Юривака.

— Сабуро, ти би ли искал да станеш богат и известен като нашия господар Юривака?

— Много бих искал, разбира се, ако беше възможно. Но ние сме само войници и никога не можем да достигнем до такъв висок пост.

— Това съвсем не е така. Ако поискаме, можем да станем височайши особи — казал Джиро и хитро се усмихнал.

— Какво трябва да направим, за да стане това? — попитал Сабуро.

— Пречи ни само Юривака. Сабуро, искаш ли да заемем неговото място. Да станем министри.

— Братко — промълвил Сабуро — ти имаш в главата си страшни мисли. Как така ще станеш министър?

— Така. Аз твърдо съм решил да заема мястото на Юривака. Ти също ще ме подкрепиш. Ако не се съгласиш, ще си изпатиш — казал Джиро и замахнал с меча към брат си.

Сабуро отскочил назад:

— Моля те, почакай!

— Е, с мен ли ще бъдеш или не? — попитал Джиро, размахвайки меч.

— Съгласен съм, съгласен съм. Ти ще ме убиеш, ако не се съглася. — И като нямало какво друго да стори, защото бил страхлив, Сабуро се подчинил на брат си.

— Но не искам да убиваме нашия господар. Нека вместо това, да го оставим тук на този остров. Той е доста навътре в морето и Юривака няма да може да се добере нито до Цушима, нито до столицата. И ще стане точно това, което искаш ти, братко. Съгласен ли си?

— Да го оставим на този пуст остров? Може би това също е добро решение — казал Джиро със зловеща усмивка.

Двамата свалили доспехите на Юривака и взели шлема му. А той бил заспал толкова дълбоко, че не усетил нищо.

После се качили в малката лодка и се върнали при другите войници.

— Случи се нещо ужасно. Когато плавахме към острова, неочаквано ни нападна неприятелски кораб. Господарят падна прострелян в морето и потъна — това казал Джиро на войниците на Юривака и като извадил доспехите и шлема му, заплакал със сълзи.

— Ах, какво нещастие, какво нещастие. Той беше толкова добър — завикали всички, истински нажалени от това, което чули.

Като се завърнали в столицата, двамата братя започнали да представят подвига на Юривака за свой собствен. И така Джиро успял да стане министър. Сабуро също получил много висок пост.

Оттогава двамата братя често се разхождали горделиво из столицата.

Щом жената на Юривака видела двамата братя, тя винаги избухвала в сълзи, защото те ѝ напомняли за нейния мъж. След като съобщили за смъртта на Юривака, всички техни слуги се разбягали и при жена му останал само един сокол, който бил любимец на Юривака. Този сокол се наричал „Мидоримару“.

— Ах, Мидоримару — говорела му младата жена — Джиро казва, че Юривака е паднал в морето, но това ми се вижда много странно. Ако е паднал в морето, защо си е оставил доспехите и шлема?

Дали пък не е останал жив и сега да е някъде надалече. Ти как мислиш?

Мидоримару кимал с глава, сякаш искал да каже: „Така е, така е!“

Един ден жената на Юривака приготвила голяма оризова питка „о-мисуби“ за храна на сокола и я сложила в кошничка.

Неочаквано Мидоримару взел кошничката с клюна си и размахал криле.

— Мидоримару, къде отиваш? Върни се! — викала жената, но соколът не се върнал. Той се издигал все по-високо и скоро се изгубил от погледа ѝ.

Дълго летял соколът. Накрая стигнал до един малък остров, навътре в морето. Това бил същият остров, на който бил изоставен храбрият Юривака.

Юривака бил жив. Но дрехите му били вече изпокъсани. И бил отслабнал много, почти само кожа и кости, защото на острова нямало нищо за ядене. Той събирал различни растения, миди и с това успявал да залъже глада си.

Всеки ден той гледал натам, където се намирала столицата и неговият дом и повтарял: — Искам да се върна в столицата! Искам да се върна!

Мидоримару кацнал близо до своя господар.

— Мидоримару! Това си ти? Как ме намери? — останал много учуден Юривака, взел в ръце сокола много радостен, че го вижда и го прегърнал.

После видял оризовата питка и тъй като много отдавна не бил вкусвал нищо, приготвено от ориз, тя му се сторила най-вкусната питка, която някога бил ял. Като се нахранил, той откъснал няколко големи листа от едно дърво и написал писмо на жена си.

— Мидоримару, знам, че ще ти бъде много трудно да прелетиш отново това голямо разстояние, но, моля те, занеси това писмо обратно — казал Юривака на сокола си.

С едно стебло от трева той завързал писмото за крака на сокола. И птицата полетяла обратно към дома на Юривака.

Като прочела писмото, жената на храбрия юнак се успокоила. От този ден нататък Мидоримару много пъти отивал до острова и се връщал в столицата, като носел писма и храна. Така изминала една година. После още една. Настъпила третата.

Точно тогава в столицата се появил странен мъж. Той бил облечен в изпокъсано кимоно. Лицето, ръцете и краката му били мръсни, като на истински скитник. Само очите му били ясни.

Хората от столицата щом го видели, го сочели с пръст, смеели му се и му викали „глупак, глупак“.

Един ден в столицата организирали състезание по стрелба с лъкове. Много войни искали да премерят сили и да покажат своето майсторство.

Двамата братя — Джиро и Сабуро се били качили на една висока трибуна, за да могат да гледат от там състезанието.

Дошъл на състезанието и беднякът, когото всички подигравали. Той гледал войниците и на висок глас говорел:

— Никой от тях не може да стреля добре. Тук няма нито един изкусен стрелец.

Джиро много се ядосал:

— Доведете ми онзи дрипльо! — заповядал той на слугите си.

— Ти обиждаш състезателите. Можеш ли поне да стреляш с лък? Ако можеш, защо не опиташ да се състезаваш с тях? Нека те видим тогава — и той дал на бедняка лък и стрели. Дрипавият мъж се усмихнал. Взел пет стрели наведнъж и ги счупил без усилие на две.

— Този лък е много слаб за мене. Нямате ли по-здрав? Иначе няма да се състезавам.

— Вървете да донесете онзи лък! — заповядал Джиро на слугите си.

И слугите донесли взетия с измама двуметров лък на Юривака и еднометровите стрели. За обикновен човек било трудно дори само да го държи.

— Ето това е добър лък — казал беднякът. После опънал тетивата на железния лък и сложил стрела. И неочаквано за всички той насочил върха на стрелата към гърдите на Джиро.

— Какво правиш? — Джиро пребледнял и се отместил, но върха на стрелата го следвал.

— Слушай, Джиро — гласът на бедняка прозвучал застрашително. — Виж добре лицето ми. Аз съм Юривака. Ти си подлец. Измами ме и ме остави на онзи пуст остров, за да станеш министър вместо мен. Но аз останах жив, Джиро. Помогна ми един рибар и аз веднага дойдох в столицата. И сега ще изстрелям тази стрела в гърдите ти.

— Почакай, почакай! — викнал Джиро. Поискал да избяга, но се спънал и полетял от високата стълба с главата надолу. И се пребил.

Неговият брат бил изпратен на заточение и никога не се завърнал оттам.

А колко се зарадвала жената на Юривака на избавлението на своя мъж!

Рибарят, който спасил Юривака, получил голяма награда.

А самият Юривака отново станал министър. Всички били много доволни, защото той бил добър и милостив към поданиците си.

АРЕСТУВАНИТЕ КАМЕННИ СТАТУИ

Живял някога в един град един много умен и съобразителен съдия. Той трябвало да разрешава справедливо най-различни спорове и вражди между хората от градчето.

Веднъж от една тъкачница били откраднати много топове плат. Собственикът на тъкачницата, на име Гохей, много изплашен, отишъл с жалба в съдийството.

— Моля Ви, господин съдия, хванете крадеца. Ако не се намерят платовете ми, аз ще се разоря. Помогнете ми! — молел се горещо Гохей.

Съдията го съжалил и поръчал на своите служители да търсят човека, откраднал платовете.

Но градът бил голям. Те не знаели, къде може да се е скрил крадеца. Минали пет дни, минали десет, но търсенето не напредвало.

Хората от града започнали да злословят по адрес на съдията.

— Този крадец се оказа по-хитър от съдията.

— А може да е работа на някое божество.

— Сигурно някоя от каменните статуи на бог Джидзо^[1] се е промъкнала в магазина на Гохей и е откраднала платовете му. Ха-ха-ха.

Тези злословия стигнали и до ушите на съдията. Той мислил, мислил и накрая извикал своите помощници.

— Говори се, че крадецът, който търсим, е някой каменен Джидзо. Вие сигурно сте чули този слух, нали?

— Да, чухме такова нещо.

— Чували сте го значи? — промърморил съдията и със съвсем сериозно изражение на лицето казал:

— Искам да бъдат донесени тук всички каменни статуи на Джидзо.

— И тази, която е край пътя ли? — попитал един от помощниците му.

— Да. И тази, която е край пътя, и тази, която е на брега на реката, и онази, която е в гората. Искам ги тук всички без изключение.

Разбрахте ли ме добре?

— Да, разбрахме — отвърнали хората му и тръгнали да арестуват каменните статуи. Те отивали до каменната статуя, завързвали я здраво и я вземали със себе си. Натоварвали я на кола и я откарвали в двора на съдийството.

Хората от градчето забелязали това и учудени започнали да се тълпят около статуите:

— Вижте, вижте! Какво ли ще прави съдията с тях? — питали се те.

Не след дълго в двора на съдийството вече се била събрала цяла редица каменни статуи. Имало всякакви — и малки и големи. Някои носели все още украсата си от цветя.

— И така, каменни образи на бог Джидзо — обърнал се съдията към каменните статуи и продължил сърдито. — В града се носи слух, че крадецът на платове е някой от вас. Така ли е наистина?

Чул се смях. И това, разбира се, не била каменна статуя. Изсмял се някой от насъбралите се хора от градчето.

— Но това е глупаво. Каменните статуи не могат да ходят. Как ще откраднат платовете?

— Ами, да! — обадил се друг — Нашият съдия се е побъркал.

— Какво казвате? — обърнал се съдията към насъбралите се хора и ги погледнал заплашително. — Тук е съд, а аз съм съдия. И е недопустимо да се влиза без разрешение в съда, а още по-малко някой да се надсмива над съдията, когато прави разследване. Затова ще ви арестувам всички. Да се затворят вратите и никой да не се пуца навън! — заповядал той на помощниците си.

— Разбрано!

Служителите в съда затворили вратата и завързали всички, които били влезли в двора на съда.

Хората от градчето се уплашили. Пребледнели и треперещи те молели съдията: „Пощадете ни, пощадете ни!“

— Добре, добре. Прощавам ви. Но това ваше поведение няма да ви се размине току-така. Ще ви пусна да се върнете по къщите си, но искам да ми донесете веднага по едно топче плат тук в съдийството.

Хората от градчето били развързани. Те бързо се разотишли по домовете си и после отново се върнали в съдийството всеки с по един топ плат.

Скоро съдийството заприличало на манифактурна работилница. В двора се издигали няколко огромни купчини с платове.

— Гохей! — повикал съдията при себе си собственика на откраднатите платове, показал му купчините и му казал: — Възможно е сред тези платове да има и някой от откраднатите. Огледай ги добре и се опитай да разбереш дали това е така.

Гохей се съгласил с готовност. Дълго оглеждал купчините, докато най-накрая извикал:

— Намерих, намерих! Този плат е от моите.

— Сигурен ли си в това? Човекът, който е донесъл този плат, е под подозрение. Доведете ми го! — казал съдията.

В този момент един човек се опитал да избяга, но помощниците на съдията го последвали и скоро го настигнали. Когато го разпитали, оказало се, че това наистина е крадецът.

— Аз знаех, че каменните статуи на бог Джидзо не са откраднали платовете. Но те бяха така добри да ми помогнат да открия крадеца. Върнете ги с най-голямо почитание на предишните им места — казал весело съдията.

— Разбрано — отвърнали му помощниците му.

Каменните статуи вече били свободни. И внимателно били върнати на предишните им места. И статуята край пътя, и статуята край реката, и статуята от горичката. Всички те били усмихнати, сякаш се радвали, че се завръщат.

Хората от градчето били възхитени от ума на съдията и дълго из града се говорело, колко славен човек е той.

[1] Джидзо — божество от будисткия пантеон, почитано като покровител на децата, пътниците и бременните жени, както и на хората, намиращи се в опасност. Най-често се изобразява като монах с добродушно лице. ↑

ДЪРВЕНАТА МИШКА

Живял някога един човек, който много обичал да прави от дърво различни фигурки. Името му било Кичи.

Веднъж приятелят му казал:

— Кичи, колкото и добър майстор да си в правенето на дървени статуетки, не можеш да се мериш с Хидари Джингоро. Аз имам една дървена фигурка на мишка, изработена от него. Изглежда съвсем като жива. Искаш ли да ти я покажа?

— Твоята е фалшива. Истинската е при мен — казал Кичи.

— Добре, нека ги сравним. Тогава ще видим коя е истинската! — казал приятелят му ядосано и се прибрал в къщи.

Когато излязъл, Кичи въздъхнал угрижен.

— Стана тя, каквато стана. Кой ме караше да се хваля, че имам фигурка от Джингоро. Та аз нямам нищо негово. Ами сега, какво да правя?

Кичи скръстил ръце и се замислил.

— Хрумна ми чудесна идея — усмихнал се след малко той.

После отишъл до стенния шкаф и извадил от там калъпче сушена риба. Взел чукче и длето и чука — трака, чука — трака измайсторил една мишка.

На другия ден Кичи сложил мишката в едно сандъче, увил го с шарена кърпа като вързоп и се отправил към къщата на приятеля си.

— Добър ден. Донесох това, което ти бях обещал. Тази е истинската мишка, която Хидари Джингоро е направил — казал той.

— Не, това не е вярно. Истинската изработка е тук — отвърнал приятелят му и извадил своето сандъче. Отворил капака и там наистина имало една чудесно изработена дървена мишка. Дватама сравнили двете мишки. Мишката на Кичи била много сполучлива, на не можела да се сравнява с другата.

— Ха-ха-ха. Твоята мишка прилича на жаба. Да не би това да е някоя омагьосана жаба — смеел се силно приятелят на Кичи.

В това време до мишките се промъкнала домашната котка и ги обиколила с мяукане. После светкавично се хвърлила върху мишката на Кичи, грабнала я с уста и избягала.

— Я, гледай ти! — останал страшно учуден приятелят на Кичи.

— Котката отсъди, коя от двете е истинската мишка. Нея не можеш да заблудиш. Тя реши, че моята е по-истинска. Е, признаваш ли се за победен? — попитал Кичи, като се престорил на много горд.

— Признавам се — отвърнал съкрушено приятелят му.

Кичи се върнал в къщи много доволен. Но после разказал всичко на съседа си.

— Всичко това беше шега. Тази мишка не е изработена от Хидари Джингоро. Аз я направих.

— А защо тогава котката взе твоята мишка?

— Всъщност, съседе, моята мишка не беше от дърво. Направих я от сушена риба.

— Така ли? Ха-ха-ха. Ето защо котката е предпочела твоята мишка. Ха-ха-ха — дълго се смял съседът му като разбрал цялата истина.

ПЛАНИНСКАТА ВЕЩИЦА И КОЛАРЯТ

Преди много, много години в една планина живеела зла вещица. Тя правела много пакости на преминаващите през планината пътници.

Една привечер по пътя бързал селянин, който бил натоварил коня си с ряпа^[1] и отивал в града да я продава.

— Дий, дий! Върви по-бързо, конче, че може да ни настигне лошата планинска вещица! — викал той и удрял коня си по гърба.

Изведнъж изотзад той чул пресипнал глас:

— Стой! Дай ми един от онези дълги бели корени, които носиш!

— Дий! Дий! — викнал уплашен селянинът на коня си и поискал да избяга, но изведнъж краката му натезжали като оловни и той не можал да направи нито крачка.

Вещицата го настигнала и му казала строго:

— Не се опитвай да избягаш, защото аз съм по-бърза от коня ти и ще те настигна — и хванала коня за опашката.

— Бързо ми дай един от белите корени!

— Веднага, веднага — прошепнал коларят треперейки като лист и подал на вещицата една от репите, завързани на гърба на коня.

Вещицата лакомо я загризала.

Нейното лице било толкова ужасно, че трудно може да се опише. Устата и била огромна и стигала чак до ушите, косата и била чорлава и на клечки, а очите и били изпъкнали. Приличала на голям човекояден вълк.

„Да бягам, да бягам и то още сега!“ — казал си коларят, дръпнал юздите на коня и препуснал по пътя. Но колкото и бързо да бягал конят, планинската вещица го настигнала.

— Дай ми още един от белите корени! — извикала тя и пак хванала коня за опашката. Коларят измъкнал втора ряпа и я подал на вещицата. Като чул, че тя я загризала стръвно, отново се втурнал да бяга, но и този път не успял.

— Искам още! — викнала пак вещицата, като го настигнала. Тя била ужасно лакома.

— Още една, още една — настоявала тя и ядяла репите една след друга, докато не свършили съвсем.

— Дай ми още!

— Няма вече. Няма нито една ряпа повече.

— Щом няма ряпа, ще изям коня ти. А вместо коня, мога да изям и теб — казала тя и посегнала с костеливата си ръка към коларя.

— Не, не ме пипай! — извикал той и почувствувал, че краката му се подкосяват. Оставил коня и побягнал ужасен. Отзад се чувало уплашеното цвилене на животното. „Бедничкият, тази отвратителна вещица сигурно ще го изяде.“ — мислел си коларят и тичал колкото се може по-бързо. Докато бягал така без посока, слънцето залязло и постепенно се смрачило, а в уплахата си той бил загубил пътя.

Но и в тъмнината изплашеният селянин продължавал да бяга. Спъвал се в корените на дърветата, удрял се в камъни, но не спирал. Вече бил навлязъл много навътре в планината, когато изведнъж се озовал пред една къща.

Той затропал на вратата и завикал:

— Помогнете ми, пуснете ме вътре! Гони ме планинската вещица! Скрийте ме!

Но отговор не последвал. Коларят блъснал силно вратата и се втурнал вътре. В къщата било много тихо. Нямало никого. По лицето и ръцете му се полепили паяжини.

— Къщата е празна. Няма значение, и това е добре. Има още един етаж. Ще се скрия там. Дори и да ме проследи дотук, ако се скрия добре горе, вещицата сигурно няма да ме забележи.

И коларят се качил по стъблата на горния етаж. Затаил дъх и се стараел да не мърда. След малко чул как вратата се отваря и ужасен разбрал, че в къщата е влязла вещицата. Но за негово учудване тя не тръгнала да го търси, а седнала до огнището. Начупила сухи клони и запалила огън. Скоро огънят се разгорял.

Коларят, скрит на горния етаж, още повече се изплашил:

— Олеле, къде попаднах. Та това е къщата на вещицата. Какво ще правя сега?

Но въпреки че коларят бил в къщата, вещицата не го усетила. Тя си заговорила сама:

— Отдавна не съм си хапвала така хубаво — първо ряпа, после конско месце. Искях да изям и онзи човек, но той избяга. Колко жалко, колко жалко!

Коларят горе, като чул това, свил глава между раменете си и започнал да се моли:

— Моля те, милостива Канон, спаси ме! Ако вещицата ме намери, свършено е с мен. Направи така, че тя да не се качи горе. Моля те, спаси ме! Помогни ми!

През това време вещицата станала и свалила от полицата една кутия. От там извадила една оризова питка.

— Хапва ми се оризова питка. Не, не, по-добре да си хапна две — казала си вещицата и извадила още една от кутията. После сложила двете питки върху огъня и скоро се разнесъл приятен аромат на печени питки. Той достигнал и до горния етаж.

— Колко апетитно мирише! Май питките, които пече вещицата, са много вкусни — тихо си казал коларят и погледнал през една цепнатина. После измъкнал от покрива една тънка пръчка, мушна я в

процепа между дъските на пода, набол едната питка и внимателно я вдигнал нагоре при себе си.

— Я, едната питка е изчезнала — изненадала се вещицата. Тя имала слаби очи и не видяла пръчката, с която коларят, набол питката.

— Цър-р-р! Цър-р-р... — започнал да цвърчи като мишка коларят.

— Сигурно мишките са ми отмъкнали питката — си казала вещицата.

Скоро и втората питка се надигнала и приятният мирис отново достигнал до коларя. Той набол и нея с пръчката. Но като я вдигал нагоре неволно ударил една дъска и се разнесъл силен шум.

— О, и тази ли са отмъкнали мишките. Колко неприятно. Тази вечер мишките са се развилнели — си казала вещицата като се прозяла. — Ще си лягам вече. На горния етаж е тихо, ще отида там да си легна — и вещицата се заизкачвала по стълбата.

„Ако се качи тук, ще ме забележи“ — коларят отново се изплашил, отправил молба за помощ към богинята Канон и после зацвърчал като мишка:

— Цър-р-р. Цър-р-р.

„Помогни ми милостива Канон, спаси ме!“ — молел се той горещо, но безмълвно.

Като чула цвърченето на мишка, вещицата се спряла по средата на стълбата.

— Ох, че ги мразя тези мишки. Ще спя долу — казала тя на глас и слязла отново на долния етаж.

До огнището имало по-голяма печка. Тя вдигнала капака и влязла вътре. Скоро заспала и започнала гръмко да хърка.

Коларят тихо и предпазливо слязъл долу. Затворил капака на печката и сложил отгоре три камъка. Натрупал дърва и запалил огън.

— Така — казал си той доволен, — сега вече няма да може да излезе. Огънят се разгорял и съчките започнали да пукат. Вещицата се събудила от този шум:

— Сигурно вали дъжд — промърморила си тя и със сънлив глас запяла:

Дъждът вали, вали

*Мушицата бръмчи.
Къде си мушице? —
„Бръм-бръм“.
Кап-кап
барабани дъждът.*

Постепенно печката се нагреля и горещината станала нетърпима.
— Пари! Пари! — викнала вещицата и понечила да излезе, но не могла да отмести капака, защото камъните били много тежки. Колкото и да се опитвала да ги избута, те не помръдвали.

— Искаш да излезеш, а? — викнал коларят и се качил върху камъните, за да закрепил още по здраво капака.

— Горя! Горя! — викала вещицата, докато накрая изгоряла в печката. Така коларят спасил живота си и спокойно можел да се върне в къщи.

[1] Ряпата, за която става въпрос в приказката не е като голямата бяла ряпа, която ние познаваме, а прилича на огромен бял морков, достигащ на дължина до 1 метър и на японски се нарича „дайкон“ — „голям корен“. ↑

ТРИТЕ МУХИ

Имало едно време един търговец. Веднъж той решил да отиде за риба с един свой помощник.

— Днес времето е чудесно. Струва ми се, че ще наловим много риба — казал търговецът.

— Дано се сбъднат думите Ви, господарю — казал помощникът му и загребал с веслата.

Те влезли навътре в морето и хвърлили въдиците. За тяхно най-голямо учудване рибата така кълвяла, че нито за миг не можели да си отдъхнат. Един след друг на въдицата се хващали големи, червени шарани.

— Ако продължаваме да вадим толкова много риба, скоро ще претоварим лодката и ще я потопим — казал помощникът.

— Не се бой! Ще наловим още малко и ще се връщаме. Имаме толкова много риба, че ще можем да дадем и на съседите — отвърнал търговецът и продължил да хвърля въдицата. Но помощникът му се изморил и се отпуснал в дъното на лодката да си почине. Неусетно очите му се затворили и той заспал.

След малко търговецът погледнал към помощника си и забелязал, че е заспал, а около лицето му се въртят три мухи. Те влитали и излитали от носа на заспалия мъж.

— Сигурно му е много неприятно — си казал търговецът и замахал с ръка, за да прогони мухите. — Махайте се! Махайте се!

Мухите отлетели за малко, но скоро пак се върнали и отново се завъртели около носа на помощника му и търговецът по никакъв начин не можел да ги изгони.

След малко помощникът му изпъшкал, размърдал се и се събудил.

— Какво ти е? — запитал го търговецът.

— Странно! Бях заспал и сънувах чудноват сън. Наистина беше много странен. Искате ли да Ви го разкажа, господарю — казал

помощникът и започнал да разказва. — В покрайнините на града има стар храм, нали?

— Да, има — потвърдил търговецът.

— Сънувах, че в този храм живеят три мухи. Те влизаха и излизаха от храма и накрая отлетяха някъде надалеч. Аз ги последвах. Те бяха сякаш целите от злато и блестяха ослепително. „Където и да отидат, ще ги последвам“ — мислех си аз насън и тръгнах след тях, но по пътя се събудих.

— Колко интересен сън, наистина — казал озадачен търговецът. Той престанал да лови риба и се замислил върху значението на съня.

„Мухите били три. И били златни. И влизали и излизали от храма. Мухите, които се въртяха около лицето на помощника ми също бяха три и влизаха и излизаха от носа му. Какво ли може да означава това? Сигурно е някакъв знак.“

Не след дълго търговецът се усмихнал доволно и се обърнал към помощника си:

— Искам да ти предложа нещо. Не би ли искал да ми отстъпиш съня си? Ако ми го продадеш, няма да съжаляваш. Ще спечелиш доста пари.

Помощникът му останал много учуден:

— Как така да Ви продам съня си? Нима може сън да се продава? А освен това вие нямате тук пари.

— Да нямам, но можем да направим следното. Давам ти всички уловени шарани, а ти ще ми отстъпиш съня си.

— Чудесно! — зарадвал се на това предложение помощникът. — Съгласен съм. Ще ги взема — казал той и загребал с всички сили към брега. Щом стигнали, помощникът казал:

— Господарю, аз отивам да продам шараните на търговеца на риба. Напълнил ги в кошницата и радостен тръгнал към търговеца на риба.

— Добре, добре, тръгвай! — кимнал му търговецът. — Аз имам малко работа и ще се забавя.

И се запътил към покрайнините на града. Сигурно се досещате, закъде бързал — към стария храм. Този храм бил изоставен отдавна и се рушал. Стените били порутени, тук-там имало дупки. Търговецът се заоглеждал и скоро забелязал, че около една от дупките се въртят мухи — излитат от нея и пак влизат вътре. Бръм — м-м... — една муха.

Бръмм... — и още една. А ето я и другата. Да, наистина, мухите били три.

— Тези мухи са същите като в съня на помощника ми. И блестят като златни. Сякаш искат да ми кажат нещо. Ще ги хвана — търговецът държал в ръцете си сламена шапка и с нея успял да ги хване. После ги занесъл в къщи. Изведнъж те заблестели ослепително и се превърнали в три малки златни статуи на Буда.

Търговецът бил поразен:

— Не мога да повярвам на очите си. Това е чудо. Но те не трябва да останат тук, в къщата ми.

Търговецът им се поклонил, а малко по-късно подарил едната от статуите на манастира в своето село. За другата построил на един остров сред морето малък храм. Само последната оставил в къщата си и винаги се грижел пред нея да има свежи цветя. И всяка сутрин и вечер той отивал да се помоли пред нея.

От този момент нататък работите на търговеца тръгнали много успешно и не след дълго той ставал богат. И всички започнали да говорят за него като за „богаташа, който си купил сън“.

НЕПОСЛУШНОТО ДЕТЕ

Живяла някога близо до една река баба със своя внук. Веднъж бабата поискала да приготви вечеря, но видяла, че ведрото за вода е празно.

— Иди да напълниш ведрото с вода! — казала тя на седящото до печката дете.

— Не искам! Водата много тежи — завикало детето, изправило се и ударило по капака на печката. — Тук ми е добре до печката, няма да отида за вода.

— О, какво дете! — старицата много се огорчила и го погледнала сърдито.

— Не ме е страх от тебе — казало момчето на баба си и като излязло на верандата ударило ядосано по дървения стълб.

— У-у, колко е твърд този стълб. Не искам да отида за вода — повторило недоволно то и излязло.

Минало доста време. Бабата оставила работата си, за да почака внука си да се върне, но той много се забавил. И тя разтревожена излязла от къщи.

Огледала се нагоре, надолу, но детето не се виждало никъде.

Тръгнала да го търси. Вървяла по тесния път край реката и се оглеждала.

Изведнъж плисъкът на водата се усилил. Тя погледнала към реката и видяла, че цялата гъмжи от дребни рибки. Това били пъстърви.

— Рибки, рибки, искам да ви питам нещо. Ако знаете, отговорете ми — обърнала се бабата към малките пъстърви. — Моят внук тръгна да налива вода от реката. Но не се е върнал още. Не знаете ли, къде може да е отишъл?

— Знаем — отговорили няколко пъстърви, като свили устни, — но това е едно лошо дете. Той ни обиди. Викаше ни „дребосъци, дребосъци!“. Не искаме да говорим за това дете.

— Така е — извикали и други рибки, — по-добре нищо не ни питай за него.

Бабата продължила нататък. След малко покрай нея заплувал цял орляк големи пъстърви.

— Чуйте ме рибки, искам да ви питам нещо. Моля ви, отговорете ми, ако знаете! — обърнала се бабата към големите пъстърви много по-учтиво. — Моето дете тръгна да налива вода, но не се върна. Не знаете ли къде е? Ако сте го виждали, кажете ми, мили пъстърви.

— Виждали сме го! Виждали сме го! Но няма да ти кажем! — завикали една през друга пъстървите като отваряли широко устите си. — Това е едно лошо дете. То ни нарече мръсни риби. Няма нищо да ти кажем за това дете.

На бабата и станало много тъжно, че нейното момче се е държало толкова лошо. Но продължила да върви и да го търси. Изведнъж цялата река край нея се изпълнила с много, много кленове. Те плували по реката като голяма бяла вълна.

— Мили рибки, искам да ви питам нещо. Моля ви, отговорете ми! — провикнала се бабата към кленовете. Тя и тях попитала, дали не знаят нещо за момчето ѝ. Но и те не искали да ѝ кажат нищо. Момчето и тях било обидило, като ги нарекло „остроноски“ и с това много ги ядосало.

— Ужасно дете. Защо обижда всички? Дано боговете да не са го наказали за лошото му държане — говорела си старицата и от страх да не се е случило нещо лошо на детето, краката ѝ натежали. Едва-едва пристъпвала по брега.

В реката отново станало шумно. Започнали да прииждат като вълна много, много риби кета.

— Рибки кета, дали не знаете нещо за моето дете. Вас ви наричат риби на боговете и сигурно научавате всичко, което става по света. Моля ви, кажете ми нещо!

— Знаем! — казала една риба, като изскочила над водата. Другите риби също повторили в един глас:

— Знаем, знаем!

— Твоето дете като ни срещна, ни каза така: „Вие сте риби на боговете и сте много прославени.“ Затова ще ти кажем, къде отиде твоето дете. Виж, то е ето там — и рибата, която изскочила първа, показала с глава нагоре към небето.

Там ярко светела луната.

— Това дете не искаше да ти донесе вода, то удари капака на печката, удари дървения стълб, обиди много риби и боговете се ядосаха на непослушанието му. За наказание те го изпратиха на луната. Онази тъмна сянка там е на детето ти.

Бабата погледнала към луната. Сторило и се, че тъмната сянка върху диска на луната леко се раздвижила. Може би нейното дете ѝ маха с ръка.

— Бедничкото ми, бедничкото ми. Но ако богинята на Луната се грижи за него и го обича, може би то ще бъде по-щастливо там — казала си старицата и тръгнала сама към къщи, като бършела капещите си сълзи.

УМНАТА СТАРИЦА

Живял много отдавна в една страна горделив и капризен господар.

Веднъж той заповядал да поставят из цялата страна дървени табели със следната заповед: „Да се изпратят на заточение всички старци преминали 70 години“.

Като видели тази заповед, всички хора от страната много се уплашили. Стари хора имало в почти всяка къща. Имало и на 70 години и на 80 години и на 90 години. Всички онези, които имали възрастни родители били разгневени.

— Колко е лош нашият господар. Ужасно е да изпрати далеч от дома всички възрастни хора — говорели си те, но не можели да се борят със заповедта на господаря. Всички страдали от нейната безчовечност.

Младият дърводелец Госаку също имал майка, която била на 70 години. И той трябвало да се подчини на заповедта и един ден казал на майка си:

— Скъпа майко, трябва вече да тръгваме.

Качил майка си на гърба си и излязъл от къщи. Под светлината на пълната луна ясно се виждала планината, в която Госаку смятал да остави майка си.

— Ще те скрия в планината — казал той и закрачил натам. Планинската пътека била тясна и стръмна. Той не знаел добре, накъде да върви и често се лутал, но продължавал да се изкачва нагоре.

Майка му от време на време отчупвала по някоя клонка от дърветата, под които минавали.

— Майко, ако правиш така, ще те сваля от гърба си. Моля те, дръж се здраво за мен.

— Добре, добре. Виж колко е хубава луната — отговаряла майката и продължавала да чупи клонки и да ги хвърля на земята. Найсетне стигнали върха.

Госаку събрал трева и сложил майка си да седне върху нея.

— Майко, не те ли болят краката? — попитал я той загрижено.

— Не. Тук е меко и се чувствавам много удобно.

Майката и Госаку се спогледали. Старата жена се усмихнала, а от очите на сина ѝ потекли сълзи.

— Майко, прости ми — повтарял той. — Аз те оставям тук, но това, което заповяда нашият господар, е много жестоко. Но ако бяхме останали в селото, хората на господаря щяха да ме арестуват, а теб щяха да изпратят на заточение. Не искам да се връщам в селото. Хайде отсега нататък да живееем тук двамата. Тук няма къща, няма завивки. Но ти потърпи. Аз всеки ден ще ти нося храна. И ти няма да гладуваш.

— Не се безпокой за мен, синко.

Майката добре знаела заповедта на господаря за заточението на всички старци.

— На мен няма да ми е трудно да остана тук сама. А ти бързо се връщай в селото. Ако не можеш да намериш пътя, гледай надолу. Аз късах клонки от дърветата и ги пуцах на земята, за да оставя знак, откъде сме минали. Следваш ли хвърлените клонки, няма да се заблудиш. Тръгвай назад и се пазй.

— Добре, майко. Ще дойда утре вечер и ще донеса храна.

Госаку оставил майка си и тръгнал надолу сам. Вървял, следвайки нахвърляните от майка му клонки и без да се заблуди успял бързо да се завърне в селото.

Но майка му я нямало в къщи и той се чувствувал тъй самотен, че не могъл да заспи. Излязъл на верандата и се вгледал в тъмния силует на планината. Над нея ярко светела луната.

„Сега мама сигурно седи върху купчинката трева и зъзне от студ“ — мислел си той и безпокойството му се засилвало още повече. След малко се изправил.

— Майко, майко — прошепнал с мъка в сърцето и с бързи стъпки се отправил обратно към планината.

— Мамо, дойдох да те взема и да се върнем заедно в къщи — казал задъхан Госаку като стигнал до мястото, където оставил майка си.

— Каквото и да се случи, аз няма да те оставя повече тук. Моля те, върни се с мен в къщи.

Майката се съгласила и двамата се отправили обратно към селото.

Като се върнали, Госаку изкопал в земята под къщата скривалище за майка си. За да не разберат господарските чиновници, той направил това тайно от всички в селото. Ако те по някакъв начин разберели за скривалището, щели да заловят майка му и да я изпратят на заточение.

Той успял да запази своята тайна и никой не узнал за скривалището. Госаку тайно носел на майка си храна. Понякога ѝ разтривал раменете и краката, разказвал ѝ интересни истории и така я утешавал в нейната самота.

Веднъж господарят на съседната страна изпратил вестonosец с писмо до владетеля на царството, в което живеел Госаку. В писмото пишело: „Искам да ми изпратиш въже, направено от пепел. Ако не можеш да направиш такова въже, ти заповядвам да напуснеш страната. Не го ли сториш доброволно, ще те нападна с голяма войска.“

Съседното царство било голямо и имало многобройна войска. Дори и да нападнал съседа си нашият владетел нямало да може да го победи.

— Това, което иска съседният владетел е невъзможно. Дали ще се намери някой в моята страна, който да успее да направи въже от пепел — казал уплашен господарят на своите велможи.

— Трябва да разгласим из цялата страна, че който донесе връв, направена от пепел ще бъде добре възнаграден — си говорели царедворците и веднага заповядали да се поставят из всички градове и села в страната известия за господарската воля.

Госаку също видял тази нова заповед. Казал за нея на майка си, а тя го посъветвала:

— Отначало връвта трябва да се натрие със сол и после да се запали. След като изгори тя ще се превърне в пепел, но ще запази формата си. Ето така може да се получи въже от пепел.

Госаку направил точно така, както го научила майка му и връвта от пепел била готова. Когато я занесъл в замъка, господарят много се зарадвал.

— Браво. Това наистина е въже от пепел. Заслужаваш награда — казал му той и заповядал да дадат на Госаку много пари.

С получената награда добрият син купил на майка си много подаръци.

Съседният владетел много се учудил като видял връвта от пепел, но не след дълго изпратил втори вестоносец. Пратеникът носел със себе си едно топче. В него бил издълбан проход с различни извивки. Съседният цар искал през това топче да се наниже конец. Ако неговият съсед не можел да стори това — заплашвал той отново, както и първия път — то той трябвало да напусне престола, иначе щял да бъде нападнат и убит.

Изплашен, господарят на малкото царство не можел да измисли как през един извит проход в топчето може да се наниже конец. Нямало какво друго да направи, освен да разгласи за това из цялата страна.

„Който може да наниже конца в топчето, да се яви в замъка. Ще бъде добре възнаграден. Наградата ще бъде по-щедра от предишния път“ — така пишело на дъската, на която изписвали царските заповеди.

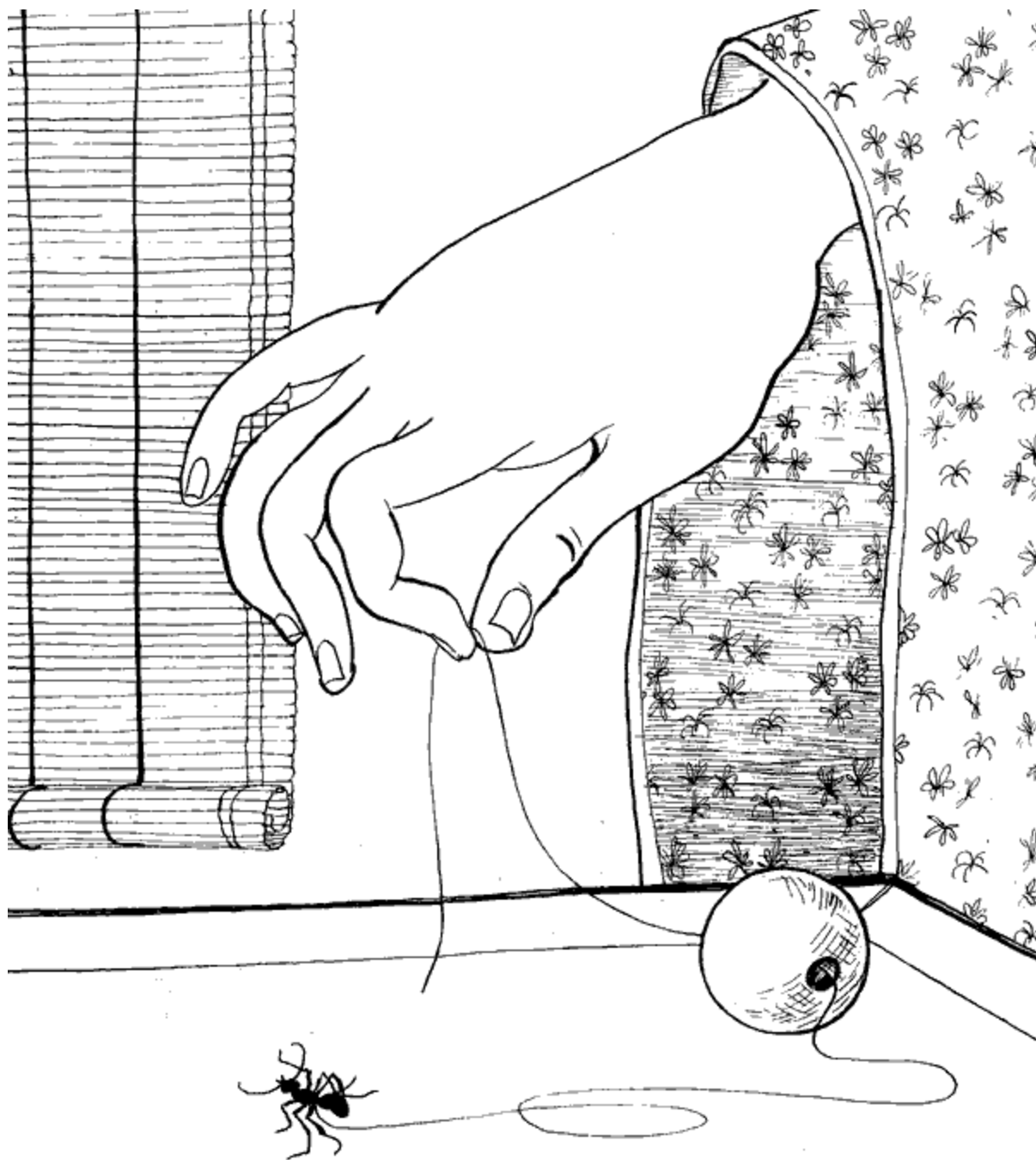
Госаку прочел новото искане на господаря и на следващия ден отишъл в замъка.

— Дошъл съм, за да нанижа конца в топчето — казал той като се явил пред господаря си.

— Разбира се, заповядай, заповядай! — разтичали се царските слуги и му донесли топчето и конца, а след това застанали около него, любопитни да видят как ще го направи.

Госаку бил донесъл със себе си една мравка, която хванал по пътя. Той завързал конца за телцето ѝ. После точно пред изхода сложил малко мед и пуснал мравката от другата страна.

Като усетила мириса на мед, на нея и се приискало да си похапне и бързо влязла в дупката. Тъй като била мъничка, можела съвсем спокойно да премине през прохода, независимо от заплетените му извивки. Не след дълго тя се показала от другата страна и така конца бил умело нанизан през извития проход.

— Браво, Госаку. Ти си много умен и съобразителен момък — казали господарят и неговите помощници, възхитени от начина, по който той се справил и с двете трудни задачи. Госаку отново получил обещаната награда и с нея купил на майка си още по-хубави подаръци.

Но съседният владетел не се отказал от намерението си да завладее престола на своя съсед и изпратил трети свой пратеник с нова

задача, много по-трудна от предишните две. „Искам да ми направиш барабан, който да барабани без никой да го удря. Барабан — самосвир. Ако не ми изпратиш такъв барабан ще превзема страната ти“ — заплашвало и третото писмо.

Барабан, който никой да не удря, а да барабани! Такъв вълшебен барабан в замъка нямало. Дори и цялата страна да се претърси, такъв барабан едва ли щял да се намери.

— Повикайте Госаку! Той е най-умният момък в цялото царство. Може би ще успее да направи и вълшебен барабан — казал най-сетне господарят.

Слугите му се качили на конете и се отправили към дома на Госаку.

— Молим те, много те молим! — говорели му те, след като му разказали за третата задача, дадена на господаря им от съседния владетел. — Ако не направиш такъв барабан, всички ще бъдем изловени от неприятелската армия — първо ще хванат господаря, после нас, а накрая и вас. Направи го заради всички. Напрегни ума си. Много те молим.

Така му се молели царските хора и му се кланяли до земята.

— Почакайте 2–3 дни. Аз сам ще дойда в замъка — казал им Госаку и ги отпратил. После слязъл в скривалището под земята.

— Мамо, случи се нещо ужасно — казал той с въздишка.

— Всичко чух. Разговорът ти с царските хора достигаше до тук. Не се безпокой. Аз ще те науча, как да направиш такъв барабан — отговорила майката на Госаку, като се усмихнала на неговата тревога. После му казала как да направи барабан, който сам барабани.

След три дни с готовия барабан под мишница Госаку се отправил към замъка.

— Ето го барабана, който искахте. Не го удряш, а сам барабани — казал Госаку и поставил барабана пред своя господар. И колкото и странно да било, той започнал да гърми — бум-бум, бум-бум, без никой да го е ударил.

Господарят бил изумен. Пратеникът също бил удивен.

„Невероятно — мислел си той. — Аз ще разкажа за това на моя господар. Това наистина е барабан, който сам барабани. В тази страна има изключително умни хора. Ако моят господар изпрати войската си,

сигурно ще бъде победена. Опасно е да се воюва с тази страна“ — и пратеникът веднага си заминал, за да спре нападението.

Така съседният владетел престанал да заплашва страната. Господарят горещо благодарил на Госаку.

— Благодарение на теб бях спасен и аз и царството ми. Искам да ти дам това, което най-много желаяш. Кажете, какво е вашето най-съкровено желание?

— Имам само едно желание.

— И какво е то?

— Да подарите живота на майка ми — признал чистосърдечно Госаку и погледнал умолително господаря си. — Не аз измислих как да се направи въже от пепел и как да се провери конеца в кълбото. И барабана, който сам барабани, направих точно така, както ме посъветва майка ми. Тъй като тя е на 70 години, трябваше да бъде изпратена на заточение. Но на мен ми стана жал за нея и аз направих скривалище под земята. Моля ви, смилете се над нея. Това е моята молба. Не искам друга награда.

— Колко интересно. Така било, значи — казал изненадан господарят и потънал в размисъл.

После извадил рязко меча си и пробол барабана. С бръмчене от вътре излетели рояк пчели.

— Разбрах най-сетне как си го направил. Преди да зашиеш кожата на барабана си пуснал вътре тези пчели. Те са искали да излязат навън, и затова са се щурвали насам-натам в барабана. И в своя летеж са се удряли в изпънатата кожа и така изглеждаше, че барабанът барабани сам. Наистина старицата умно го е измислила.

— Да, точно така, господарю. Всичко това измисли майка ми. „Сигурно нашият господар се измъчва много от заплахите на съседния владетел. Жал ми е за него“ — говореше ми тя. Имам много добра майка. Моля ви, господарю, пощадете я. Не я изпращайте на заточение.

Господарят се приближил до Госаку и тихо му казал:

— Върни се спокойно в къщи. И предай на майка си, че и благодаря. Ще заповядам да се отмени заточението. От сега нататък за всяка трудност, която се появи, ще се съветвам с нея. Ти също се грижи добре за майка си. Тя не трябва повече да живее в тази стая под земята. Веднага я изведи от там. Ще приготвя и подаръци за нея. Вземи ги със себе си, когато тръгнеш към къщи.

От този ден нататък заточението на старците било прекратено. Дори нещо повече. Новата господарска заповед гласяла: „Никой не трябва да се отнася непочтително към старците. Който се държи грубо с тях, да бъде изпращан на заточение.“

ПАЛЧО^[1]

Живели някога един дядо и една баба. Те нямали деца и затова били много самотни. Бабата и дядото често си говорели:

— Колко хубаво щеше да бъде, ако си имахме едно детенце, дори да е мъничко колкото палец.

После горещо се молели на боговете да ги дарят с рожба.

Боговете сигурно чули молбите им, защото един ден бабата я заболял корема и тя родила бебе — едно мъничко-мъничко момченце, на големина колкото палец. Бабата и дядото се учудили много, но си казали: „Такава изглежда е била волята на боговете.“ Те нарекли момченцето Палчо и се грижели за него с много любов.

Станал Палчо на пет години, после на седем, но на ръст си оставал все така малък. Когато станал на 12–13 години, той можел много хубаво да пее и да танцува, но тъй като си останал дребен като палец, с нищо не можел да помогне в къщи.

Бабата и дядото се тревожели за своето момченце, защото селските деца му се подигравали, като му викали:

— Дребосък! Дребосък!

Един ден Палчо казал на своите родители:

— Искам да отида в столицата и да потърся някаква работа там. Моля ви, разрешете ми да тръгна.

Бабата и дядото се натъжили, но разбрали, че ако остане в къщи само подигравки ще чува от хората. Затова му дали своята родителска благословия.

Палчо взел една дървена чашка за чай и си направил шапка. Клечката за храна му послужила за тояга, една от бабините игли станала меч, а една сламчица — ножница. Така малкият юнак се приготвил за своето пътешествие.

След това бабата и дядото изпратили Палчо до края на селото.

— Върви все по този път, — казали му те — докато стигнеш до една голяма река. Тази река ще те отведе направо в столицата.

Палчо тръгнал по пътя, който му показали бабата и дядото. Вървял, вървял, но реката все не се показвала. Ето, че насреща му се задала една мравка. Палчо я попитал:

— Мравке, накъде да вървя, за да стигна до реката, която води към столицата?

Мравката му казала да върви все по пътя с глухарчетата и където те свършват, там ще види реката. Тръгнал Палчо по пътя сред глухарчетата. Вървял дълго, докато накрая широката равнина свършила и пред очите му блеснала голяма и пълноводна река.

Чашката, която до преди малко му служела за шапка, сега станала лодка, а клечката се превърнала във весло и Палчо с всички сили загребал към столицата.

Когато се стъмнило, той привързал своята лодка сред тръстиките, свил се в нея на кълбо и заспал.

Рано сутринта на другия ден той отново взел веслото и гребал цял ден, после още един, докато накрая по брега се появили къщи, а лодката на Палчо минала под няколко моста. „Най-сетне пристигнах в столицата“ — помислил си Палчо, оставил лодката си край един голям мост и се изкачил по насипа горе.

В столицата имало много, много хора. Покрай Палчо се движели множество забързани крака. Стъпвали отдясно, стъпвали отляво и имало опасност да смажат малкия юнак. Затова Палчо вървял внимателно и се оглеждал непрекъснато.

Постепенно движението около него намаляло и той се озовал пред една голяма и красива къща.

„Каква хубава къща! Тук сигурно ще се намери някаква работа за мен“ — помислил си Палчо, пъхнал се под вратата, прекосил двора, застанал до стълбата и се провикнал:

— Хей, стопани!

Отвътре излязъл мустакат мъж, огледал се наоколо и много учуден казал:

— Чудна работа! Чух глас, а няма никого.

Палчо побързал да извика:

— Тук съм, зад едната Ви гета^[2]. Моля ви, внимавайте да не ме стъпчете.

Мъжът погледнал учудено надолу и видял там да стои храбрият Палчо. Много се изненадал, взел го внимателно в шепа и го попитал:

— Какво те води насам, мъничко човече?

Щом Палчо му казал защо е дошъл в столицата, мъжът се засмял:

— Какво може да прави един малчо като теб?

Още докато се смеел, Палчо мигновено извадил иглата — меч и пробол кръжащата около него муха. После започнал да танцува върху разтвореното ветрило на мъжа. Когато завършил своя танц, се чуло дружно ръкопляскане. Всички, които били вътре в къщата, се били събрали, за да погледат танца на Палчо.

Домът, в който влязъл малкият юнак, бил на много богат и известен човек, министър в двореца на императора. Палчо останал да работи при него. Всички много го обикнали, но най-много от всички към него се привързала дъщерята на богатия царедворец.

Когато тя вземала четчицата, за да пише, задължението на Палчо било да придържа листа ѝ. Често младото момиче и нейния любим Палчо играели заедно на различни игри. Така Палчо развличал своята господарка.

Минали няколко години. Момчето се трудело прилежно и всички много го обичали.

Един ден дъщерята на придворния министър тръгнала на поклонение в един храм. Заедно с нея тръгнал, разбира се, и Палчо. Но когато се връщали, на едно усамотено място от гората изведнъж изскочили трима дяволи. Единият бил съвсем зелен, другият — черен, а третият — червен. Зеленият и черният дявол носели в ръцете си огромни железни тояги, а червеният държал вълшебно чукче. Тримата преградили пътя на момичето с разперени ръце.

— Това момиче ще дойде с нас! — изревали те.

Тогава Палчо изскочил пред дяволите и извикал:
— Това няма да стане! Защото тук е Палчо!

После ловко подскочил нагоре и забил своя меч — игла в окото на зеления дявол. Той позеленял още повече, изпуснал тоягата и избягал. След това малкият юнак се заел с черния дявол. Пробол и

неговото око, дяволът станал по-чер и от въглен и избягал. Като видял това, червеният дявол пламнал от яд и отворил уста, за да скочи върху Палчо и да го налага. Но Палчо това и чакал. Скочил в устата му и хряс-хряс-хряс — започнал да сече.

— Боли, боли! — викал червеният дявол. Тогава Палчо изскочил от устата му, червеният дявол, който бил почервенял още повече, захвърлил чукчето си и без да се обръща побягнал.

Девојката, която се била скрила зад едно дърво, излязла и много се зарадвала, че Палчо е невредим. Той подал на младата си господарка вълшебното чукче и казал:

— Скъпа господарке, това е дяволското съкровище — вълшебното чукче, което изпълнява всяко желание. Моля Ви, пожелайте си нещо и ударете с чукчето.

Но девојката поклатила глава и отговорила:

— Не, ти спечели това чукче със своята смелост. Нека то изпълни твоето желание.

Тогава Палчо изрекъл своето най-голямо желание:

— Искам да стана голям!

Господарката му ударила с чукчето веднъж — „зън“ и Палчо станал по-висок. Още веднъж ударила с чукчето девојката — „зън“ и Палчо пораснал още повече.

И така девојката удряла с чукчето, а Палчо с всеки звън ставал все по-висок, докато пред очите на момичето не застанал един красив млад момък.

Девојката и Палчо много се зарадвали на промяната и се завърнали у дома.

Вестта за подвига на Палчо обходила цялата столица и скоро нямало човек, който да не знае неговото име.

Не след дълго храбрият момък получил висок пост в двореца, взел за жена дъщерята на придворния министър, повикал при себе си своите родители и живял щастливо до края на живота си.

[1] Истинското име на героя от приказката е Исунбоши, но поради неговата сложност за българския читател си позволихме да го преведем свободно. В името има указание за ръста на героя — „исун“, което означава „един сун“. Това е японска мярка за дължина равна на 3,03 см. ↑

[2] Японски дървени сандали. ↑

Издание:

Японски народни приказки

Първо издание

Художник: Камелия Дишовска-Маврова

Редактор: Пламен Мавров

Технически редактор: Олга Александрова

ИК „Патекс“, 1991 г.

ISBN: 945-457-001-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.